Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 11ον | Ἐν Ἀθήναις, 24 Ἀπριλίου 1904 | Ἔτος 16ον — Ἀριθ. 18

ΟΙ ΑΡΙΣΤΟΙ ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Καὶ ἀληθῶς, μὲ τὴν λεπτολόγον ἀκρίβειαν καὶ τὸν ζῆλον τὸν ὁποῖον ἐδείκνυεν εἰς τὴν ἐργασίαν του ὁ Οὐάγγας, ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴν ἀρέσῃ εἰς ἄνθρωπον τόσον ἀφελῆ τὴν καρδίαν, ὅσον ἦτο ὁ οἰκονόμος τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς.

Λοιπὸν ὁ Μέντωρ μας ἦτο κατενθουσιασμένος μὲ τὸν καμαρῶτόν του. Τοῦ εἶχε δείξῃ τὴν θέσιν τῶν διαφόρων σκευῶν τοῦ καλλωπισμοῦ καὶ τὴν θέσιν τῶν ρούχων του εἰς τὴν καμπίναν του. Ἔλεγε δὲ μὲ τὸν νοῦν του ὅτι, ἂν τὸν ἔπιανεν ἡ θάλασσα—καὶ αὐτὸ ἦτο κάπως ἀπίθανον, διότι εἶχε δοκιμάσῃ τὴν ἀντοχήν του εἰς τὸν διάπλουν ἀπὸ Βριστόλης εἰς Κουϊνσταόυν, —ὁ Οὐάγγας θὰ τὸν ἐπεριποιεῖτο ὅπως ἔπρεπε. Καὶ δι' αὐτὸ ἀπὸ τώρα ἐλογάριαζε τί φιλοδώρημα νὰ τοῦ δώσῃ εἰς τὸ τέλος τοῦ ταξειδίου πρὸς ἀνταμοιβὴν τῆς προθυμίας του.

Ἐκείνην τὴν ἡμέραν, συνομιλῶν μὲ τὸν Οὐάγγαν καὶ θέλων νὰ μάθῃ ὅ,τι ἐσχετίζετο μὲ τὸν «Γοργὸν» καὶ τὸ πλήρωμά του, ὁ κ. Πάττερσων ἔλαμε λόγον καὶ διὰ τὸν ἀρχιπειρατήν. Εὕρισκε τὸν «κυβερνήτην» — ἔτσι τὸν ἔλεγε,—λιγάκι ψυχρὸν καὶ ἐπιφυλακτικόν, καὶ καθόλου ὁμιλητικόν.

— Πολὺ σωστά τὸ παρετηρήσατε, κύριε Πάττερσων, ἀπήντησεν ὁ Οὐάγγας. Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι αὐτὰ εἶνε σπουδαῖα προτερήματα διὰ κάθε ναυτικόν. Ὁ πλοίαρχος Πάξτων κυττάζει τὴ δουλειά του, καὶ τίποτε ἄλλο· γνωρίζει τί εὐθύνην ἔχει, καὶ δὲν συλλογίζεται παρὰ πῶς νὰ κάμῃ ὅπως πρέπει τὸ καθῆκόν του. Θὰ τὸν ἴδῆτε τί ἀξίζει, ἂν μας τύχῃ καμμιὰ κακοκαιρία! Εἶνε ὁ καλλίτερος καπετάνιος τοῦ ἐμπορικοῦ μας ναυτικοῦ, καὶ εἶνε ἱκανὸς νὰ κυβερνήσῃ καὶ πολεμικὸ πλοῖον σὰν νὰ ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Ἐξοχώτατος πρῶτος λόρδος τοῦ Ναυαρχείου...

— Δίκαιοι λοιπὸν εἶνε οἱ ἔπαινοι, τοὺς ὁποίους ἔχομεν ἀκούσῃ δι' αὐτόν, Οὐάγγα, — ἀπήντησεν ὁ κ. Πάττερσων. Ὅταν ὁ «Γοργὸς» ἐτέθη εἰς τὴν διάθεσίν μας, χάρις εἰς τὴν γενναιόδωρον κυρίαν Σεϋμουρ, ἐμάθαμεν τί ἤξιζεν ὁ πλοίαρχος Πάξτων, αὐτὸς ὁ Θεός, δὲν θὰ εἶπω ἐκ μηχανῆς, ἀλλ' ὁ Θεὸς τῆς μηχανῆς, τῆς θαυμαστῆς μηχανῆς, ἥτις καλεῖται πλοῖον καὶ ἔχει τὴν δύναμιν ν' ἀνθίσταται εἰς ὅλην τῶν θαλασσῶν τὴν μανίαν!

Ἀλλὰ ἰδιαιτέραν εὐχαρίστησιν ἠσθάνθη ὁ κ. Πάττερσων, ὅταν εἶδεν ὅτι ὁ καμαρῶτος ἐφαίνετο ὅτι ἐννοοῦσε τελείως τὴν ρητορικήν του φρασεολογίαν, καὶ ὅταν ἀκόμη τὴν ἐστόλιζε μὲ ἀρχαῖα ἑλληνικὰ καὶ λατινικὰ ἀποφθέγματα. Δι' αὐτὸ ἀνεξάντλητα ἦσαν τὰ ἐγκώμιά του διὰ τὸν Οὐάγγαν, καὶ δὲν ὑπῆρχε κανεὶς λόγος διὰ νὰ μὴν τὰ πιστεύουν οἱ νεαροί του συνταξειδιῶται.

Τὸ γεῦμα ὑπῆρξεν ὅσον καὶ τὸ πρόγευμα πλῆρες εὐθυμίας, καὶ τὰ παρατεθέντα φαγητὰ ἐπίσης ἀξιόλογα. Νέα λοιπὸν ἐγκώμια ἠκούσθησαν διὰ τὴν τέχνην τοῦ μαγείρου Ρανυᾶ Κώφ, καὶ αἱ ὁμηρικαὶ λέξεις πόσις καὶ ἐδητὺς ἐξέφυγον πάλιν τοῦ ἕρκους τῶν ὀδόντων τοῦ κ. Ὁρατίου Πάττερσων.

Σημειώσατε ὅμως ὅτι, παρὰ τὰς παρατηρήσεις τοῦ ἀγαθοῦ οἰκονόμου, ὁ Τωνῆς Ρενὼ συχνὰ ἄφινε τὸ φαγητόν του καὶ ἔτρεχεν εἰς τὸ κατάστρωμα, ὅπου οἱ ναῦται κατεγίνοντο εἰς τὰ ἔργα των. Τὴν πρώτην φορὰν ἐπῆγε διὰ νὰ παρατηρήσῃ, ἂν ὁ ἄνεμος διετηρεῖτο εἰς τὴν πρέπουσαν διεύθυνσιν, τὴν δευτέραν διὰ νὰ βεβαιωθῇ ἂν ἐδυνάμονε ἢ ἔπεφτε, τὴν τρίτην διὰ νὰ ἰδῇ ἂν ἄρχισαν αἱ προετοιμασίαι τοῦ ἀπό-

«Μὲ ἕνα τηναγμὸν τοῦ ἐργάτου...» (Σελ. 138, στήλ. γ'.)

πλου, τὴν τετάρτην διὰ νὰ ὑπενθυμίσῃ εἰς τὸν πλοίαρχον τὴν ὑπόσχεσίν του ὅτι θὰ τοὺς εἰδοποιοῦσε ἐγκαίρως διὰ νὰ γυρίσουν καὶ αὐτοὶ τὸν ἐργάτην.

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Τωνῆς Ρενὼ ἔφερνε πάντοτε εὐνοϊκὴν ἀπάντησιν εἰς τοὺς συντρόφους του, οἱ ὁποῖοι δὲν ἦσαν ὀλιγώτερον ἀνυπόμονοι. Ὁ «Γοργὸς» ἐπρόκειτο ν' ἀπαλλεύσῃ χωρὶς ἄλλην ἀναβολὴν, ὄχι ὅμως πρὸ τῆς ἑβδόμης καὶ ἡμισείας, ὅταν πλέον θὰ ἔστρεφεν ὀπίσω τὸ ρεῦμα τῆς παλιρροίας καὶ ἡ ἀμπωτις ταχέως θὰ τὸν ἔφερε πρὸς τὸ πέλαγος.

Εἶχαν λοιπὸν ὅλον τὸν καιρὸν νὰ φάγουν μὲ τὴν ἡσυχίαν των οἱ ἐπιβάται, χωρὶς νὰ κατεβάσουν ἀμάσσητον τὸ φαγητόν,—καὶ φυσικὰ χωρὶς νὰ κάμνουν τὸν κ. Πέττερσων ν' ἀδημονῇ. Ὁ κ. οἰκονόμος ὄχι μόνον τὰς ἰδικάς του ὑποθέσεις διηύθυνεν ἄριστα, ἀλλὰ καὶ τὰς ὑποθέσεις τοῦ στομάχου του· ἔτρωγε μὲ συνετὴν βραδύτητα, μὲ μικρὲς μπουκίτσες, ἔπινε μικρὲς γουλίτσες, κ' ἐφρόντιζε πάντοτε νὰ μασσᾷ καλὰ τὰ φαγητά, πρὶν τὰ ἀφίσῃ νὰ ὀλισθήσουν εἰς τὸν μυομεμβρανώδη ἀγωγὸν τοῦ φάρυγγος.

Καὶ συχνὰ ἐπανελάμβανε πρὸς γνῶσιν καὶ συμμόρφωσιν τῶν μαθητῶν τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς:

—Εἰς τὸ στόμα ἔλαχεν ὁ κλῆρος τῆς πρώτης ἐργασίας. Τὸ στόμα ἔχει ὀδόντας πρὸς μάσσησιν, ἐνῷ ὁ στόμαχος δὲν ἔχει. Ἂν τὸ μὲν στόμα συντρίβῃ καὶ συνθλᾷ, ὁ δὲ στόμαχος χωνεύῃ, ἡ ζωϊκὴ οἰκονομία εὖ ἔχει.

Πολὺ σωστά· καὶ τὸ μόνον παράπονον τοῦ κ. Πάττερσων ἦτο ὅτι οὔτε ὁ Ὁράτιος οὔτε ὁ Ἀνακρέων, οὔτε ὁ Ἡσίοδος οὔτε ὁ Ὀβίδιος, οὔτε κανεὶς ἄλλος ποιητὴς τῆς ἑλληνικῆς καὶ λατινικῆς ἀρχαιότητος εἶχον συντάξῃ εἰς στίχους τὸν ὑγιεινὸν ἀφορισμόν του...

Κατὰ τὰ ἐπιδόρπια, ὁ Ρογῆρος Χινσδαίλ, ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς συμμαθητάς του, προέπιεν εἰς ὑγείαν τοῦ πλοιάρχου Πάξτων, ἐκφράσας συγχρόνως τὴν λύπην του, διότι δὲν τον ἔβλεπε προεδρεύοντα εἰς τὸ τραπέζι. Ὁ Νῖλς Χάρμπε ἀφ' ἑτέρου ἐξέφρασε τὴν εὐχήν νὰ μὴ τοὺς λείψῃ ἡ ὄρεξις εἰς ὅλο τὸ ταξεῖδι.

—Καὶ διατί νὰ μας λείψῃ ἡ ὄρεξις; ἀντέκρουσεν ὁ Μέντωρ, ὁ ὁποῖος εἶχε ζωηρεύσῃ λιγάκι μ' ἕνα ποτῆρι πορτογαλλικοῦ κρασιοῦ. Μήπως δὲν θὰ μάς την ἀναγεννήσῃ διαρκῶς ἡ ἁλμυρὰ αὔρα τῶν ὠκεανῶν;

—Ἔ, ἔ! εἶπεν ὁ Τωνῆς Ρενώ, καὶ τὸν ἐκύτταξεν εἰρωνικά· δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν καὶ τὴν ναυτίαν;

—Μπά! εἶπεν ὁ Τζὼν Χόβαρτ, ἄμα φέρῃ τὰ δυσάρεστα ἀποτελέσματά της, περνᾷ ἀμέσως.

— Ἄλλως τε, παρετήρησεν ὁ Ἀλβέρτος Λοῦβεν, δὲν ἐξηκριβώθη ἀκόμη, ἂν τὸ καλλίτερον μέσον νὰ μὴ σε πιάσῃ ἡ θάλασσα, εἶνε νὰ ἔχῃς τὸ στομάχι ἄδειο ἢ γεμάτο...

— Ἄδειο... ἐβεβαίωσεν ὁ Οὐμβέρτος Πέρκινς.

— Γεμάτο... διεκήρυξεν ὁ Ἄξελ Βίκμπορν.

— Νεαροί μου φίλοι, παρενέβη λέγων ὁ κ. Ὁράτιος Πάττερσων, πιστεύσατε τὴν γεροντικήν πεῖράν μου· τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ συνειθίζῃ κανεὶς μὲ τὰς παλινδρομικὰς κινήσεις τοῦ πλοίου. Ἐπειδὴ αὐτὸ ἀληθῶς ἐκάμαμεν κατὰ τὸν διάπλουν ἀπὸ Βριστόλης εἰς Κουΐνσταόυν, φαίνεται ὅτι δὲν ἔχομεν πλέον καμένα φόβον ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀσθένειαν! Ἅμα συνειθίσῃ κανείς, τετέλεσται! Τὸ πᾶν εἶνε ἡ συνήθεια εἰς αὐτὸν ἐδῶ τὸν κάτω κόσμον!

Ἦτο προφανῶς ἡ σοφία ἐνσαρκωμένη αὐτὸς ὁ ἀπαράμιλλος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐπρόσθεσε:

— Ἀληθινά, νεαροί μου φίλοι, ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω ἕνα παράδειγμα, τὸ ὁποῖον ἔρχεται εἰς ἐπίρρωσιν τῆς δοξασίας μου...

— Ἀναφέρατέ το! ἀνέκραξαν ἐν χορῷ ὅλοι οἱ ὁμοτράπεζοι.

— Μάλιστα, θὰ τὸ ἀναφέρω, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Πάττερσων, ἀναχαθίζων καὶ ρίπτων ὀλίγον πρὸς τὰ ὀπίσω τὴν κεφαλήν. Ἕνας σοφὸς ἰχθυολόγος, τοῦ ὁποίου λησμονῶ τώρα τὸ ὄνομα, ἔκαμε διὰ τὸ ζήτημα τῆς συνηθείας ἓν πείραμα πειστικώτατον εἰς τὰ ψάρια. Εἶχε ἰχθυοτροφεῖον, καὶ εἰς αὐτὸ τὰ ἰχθυοτροφεῖον ἕνας κυπρῖνος ἐπερνοῦσεν ἀμέριμνος τὴν ζωήν του. Μίαν ἡμέραν ὁ εἰρημένος σοφὸς ἐσκέφθη νὰ συνειθίσῃ τὸν εἰρημένον κυπρῖνον νὰ ζῇ ἔξω ἀπὸ τὸ νερό. Τὸν ἔβγαζε ἀπὸ τὸ ἰχθυοτροφεῖον, ὀλίγα δευτερόλεπτα κατ' ἀρχάς, ὀλίγα λεπτὰ ἀκολούθως, ὀλίγας ὥρας ἔπειτα καὶ ἔπειτα ἡμέρας, ἕως ὅτου ἐπὶ τέλους τὸ ἔξυπνο ψάρι ἐσυνείθισε ν' ἀναπνέῃ εἰς τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα...

— Αὐτὸ εἶνε ἀπίστευτον! εἶπεν ὁ Μάγνος Ἄνδρες.

— Ἀναφέρω γενονότα, καὶ τὰ γεγονότα αὐτὰ εἶνε ἐπιστημονικῶς ἀκριβῆ, ἐπεβεβαίωσεν ὁ κ. Πάττερσων.

— Τότε, παρετήρησεν ὁ Λονδρέζικος Κλωδιών, δυσπιστῶν ἀκόμη, μὲ ἀναλογον μέθοδον ὁ ἄνθρωπος εἰμπορεῖ νὰ κατορθώσῃ νὰ ζῇ μέσα στὸ νερό.

— Αὐτὸ εἶνε ἀπειρακὶς πιθανόν, φιλτατέ μου Λουδοβίκε.

— Ἀλλά, ἠρώτησεν ὁ Τωνῆς Ρενώ, εἶνε δυνατὸν νὰ μάθωμεν τί ἀπέγινεν αὐτὸς ὁ σπουδαῖος κυπρῖνος;... Ζῇ ἀκόμα;

— Ὄχι, ἀπέθανε ἀφοῦ ἐχρησιμοποιήθη εἰς ἐκεῖνο τὸ ἔξοχον πείραμα, κατέληξε λέγων ὁ κ. Πάττερσων· ἀπέθανε τυχαίως, καὶ αὐτὸ εἶνε ἴσως τὸ περιεργότερον ἀπ' ὅλα... Μίαν ἡμέραν ἐξαναπέσε ἀπὸ ἀπροσεξίαν μέσα στὸ ἰχθυοτροφεῖον καὶ ἐπνίγη!... Χωρὶς αὐτὸ τὸ ἀτύχημα, ἠμπορεῦσε νὰ ζήσῃ ἑκατὸν ἔτη τοὐλάχιστον, ὅπως οἱ ἄλλοι κυπρῖνοι!...

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἠκούσθη τὸ πρόσταγμα:

— Ἅπαντες εἰς τὸ κατάστρωμα!

Ὁ Χάρρης Μάρκελ μὲ τὴν διαταγὴν αὐτὴν διέκοψε τὸν Μέντορα, τὴν στιγμὴν που ἐπρόκειτο νὰ ἐπισφραγισθῇ μὲ ζητωκραυγὰς ἐκ μέρους τῶν ἀκροατῶν ἡ ἀληθοφανὴς ἱστορία του. Ἀλλὰ κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτας δὲν ἐννοοῦσε νὰ λείψῃ ἀπὸ τὴν μανούβραν τῆς ἀπάρσεως.

Ὁ ἄνεμος εἶχε στρώσῃ καὶ ἔπνεεν ἐλαφρὰ καὶ κανονικὰ ἀπὸ τὰ βορειανατολικά.

Τέσσαρες ναῦται εὑρίσκοντο ἤδη εἰς τὸν ἐργάτην, ἕτοιμοι νὰ τὸν στρέψουν, καὶ οἱ ἐπιβάται ἔπιασαν τὰς μαγαβέλλες διὰ νὰ τους βοηθήσουν. Ὁ Τζὼν Κάρπεντερ ἀφ' ἑτέρου καὶ ναῦται ἔλυναν καὶ ἐμολάριζαν τὰς γάμπιες, τοὺς παπαφίγκους, τοὺς φλόκους καὶ τὰ μεγάλα πανιά, διὰ νὰ ἰσάρουν ἔπειτα τὰς κεραίας καὶ νὰ κατσάρουν τὰ πανιὰ μόλις ἤρχετο ἀπίκο ἡ ἄγκυρα,— ὡς ἐξηγεῦσε εἰς τοὺς συμμαθητάς του ὁ Τωνῆς Ρενώ.

— Σάλπα! διέταξε μετ' ὀλίγον ὁ Χάρρης Μάρκελ.

Μὲ ἕνα τιναγμὸν τοῦ ἐργάτου, ἀπεσπάσθη ἡ ἄγκυρα ἀπὸ τὸν βυθόν, ὀλίγαι δὲ στροφαὶ τὴν ἀνεβίβασαν ἕως τὴν ἐπωτίδα της.

— Ἴσια τὰ πανιά! διέταξεν ὁ Χάρρης Μάρκελ.

Καὶ μετ' ὀλίγον:

— Βάλτε πλώρη στὸ γαρμπῆ!

Ὁ «Γοργὸς» ἐπῆρε φόρα καὶ ἤρχισε ν' ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸν ὅρμον τοῦ Ρέμπερτς, ἐνῷ οἱ νεαροὶ ἐπιβάται του ὕψωναν τὴν ἀγγλικὴν σημαίαν χαιρετίζοντες αὐτὴν μὲ ζητωκραυγάς.

Ὁ κ. Ὁράτιος Πάττερσων εὐρίσκετο τότε κοντὰ εἰς τὸν Χάρρην Μάρκελ, ἐμπρὸς εἰς τὴν πυξιδοθήκην. Καί, ἀφοῦ εἶδεν ὅτι εἶχεν ἀρχίσῃ ἐπὶ τέλους τὸ μεγάλο ταξεῖδι, ἔκρινε καλὸν νὰ εἰπῇ:

— Μεγάλο καὶ καρποφόρον ταξεῖδι, πλοίαρχέ μου. Χάρις εἰς τὴν ἡγεμονικὴν μεγαλοδωρίαν τῆς κυρίας Κῆτλεν Σεύμουρ, θέλει προσπορίσῃ εἰς ἕκαστον ἀπὸ ἡμᾶς ἔπαθλον ἑπτακοσίων λιρῶν κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἀπόπλου μας ἀπὸ τὴν νῆσον Βερβάδος!

Ὁ Χάρρης Μάρκελ δὲν εἶχεν οὔτε ἰδέαν δι' αὐτὴν τὴν λεπτομέρειαν. Ἐκύτταξε καλὰ-καλὰ τὸν κ. Πάττερσων, καὶ ἔπειτα ἀπεμακρύνθη χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν.

Ἡ ὥρα ἦτον ὀκτώμισι. Οἱ ἐπιβάται ἔβλεπαν ἀκόμη τοὺς φάρους τοῦ λιμένος Κινσαίηλ καὶ τοῦ ὅρμου Κορρακίλλυ.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν, ὁ Τζὼν Κάρπεντερ, πλησιάσας τὸν Χάρρην Μάρκελ, εἶπε:

— Λείπει, ἀπόψε;...

— Οὔτε ἀπόψε, οὔτε ἄλλη βραδιὰ τοῦ πηγαιμοῦ! ἀπήντησεν ὁ ἀρχιεργάτης. Οἱ ἐπιβάται μας θ' ἀξίζουν ὁ καθένας ἑπτακόσες λίρες παραπάνω στὸν γυρισμό!

(Ἕπεται συνέχεια)

Ν. Πορίωτης

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΦΛΟΡΙΖΕΛ ΚΑΙ Ο ΣΤΡΑΔΙΒΑΡΙΟΣ ΤΟΥ

γαπητοί μου,

Ἀποῖος μικρός μου φίλος, ὁ ὁποῖος ἤκουσεν ὅτι ὁ Φλωριζέλ ἔχει βιολὶ πρώτης τάξεως, ἕνα *Στραδιβάριον* ἀξίας πολλῶν χιλιάδων φράγκων, μὲ ἠρώτησε τί θὰ 'πῇ Στραδιβάριος. Τοῦ ἀπήντησα, ὅτι εἶναι ὀνομάζονται τὰ παμπάλαια ἐκεῖνα βιολιά, τὰ ὁποῖα κατεσκεύαζεν ἕνας περίφημος ὀργανοποιὸς τῆς Κρεμώνας, ἀκριβάσας στὰ χίλια ἑξακόσια τόσα, καὶ φέρων τὸ παράξενον ὄνομα Stradivarius.

Ὁ μικρός μου φίλος ἔκαμε τὸν λογαριασμὸν καὶ ἀπόρησε πολύ. Στὰ χίλια ἑξακόσια τόσα; Τότε τὸ βιολὶ τοῦ Φλωριζέλ εἶνε σχεδὸν... τριακοσίων ἐτῶν! Πῶς;... ἕνα τόσο παλαιὸν ὄργανον εἰμπορεῖ νὰ διατήρῃ τὴν φωνήν τοῦ καὶ νὰ χρησιμοποιῆται ἀκόμη;

Τοῦ ἐξήγησα τότε, ὅτι ὅσον παλαιόνει τὸ βιολί, τόσο καλλίτεραν φωνὴν ἀποκτᾷ, καὶ δι' αὐτὸ ἕνα βιολὶ τοῦ Στραδιβαρίου, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν ἐποχήν του, ὅσον τέλειον καὶ ἂν ἦτο, δὲν θὰ ἐπωλεῖτο ἀκριβώτερα ἀπὸ τὰ σημερινά,— σήμερον στοιχίζει εἴκοσι, τριάντα καὶ πενήντα χιλιάδες φράγκα. Ἐπίσης ἀκριβώτατα πωλοῦνται καὶ παλαιὰ βιολιὰ ἄλλων κατασκευαστῶν, ὀλιγώτερον περίφημων ἀπὸ τὸν Στραδιβάριον τῆς Κρεμώνας.

Ὁ μικρός μου φίλος ἔμεινεν ὀλίγην ὥραν σκεπτικός, καὶ ἔπειτα ἐπρόφερε τὸ ἑξῆς παράδοξον συμπέρασμα:

— Ὁ Φλωριζέλ καὶ τὸ βιολί του, μοῦ εἶπεν, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἡλικίαν, ἀποτελοῦν τὴν μεγαλητέραν ἀντίθεσιν. Ἕνα βιολὶ γέρικο εἰς τὰ χέρια ἑνὸς παιδιοῦ! Ἀρά γε αὐτὴ ἡ ἀντίθεσις κάμνει βλὴν τὴν ἁρμονίαν;... Σᾶς ἐρωτῶ, διότι ἔχω ἀκούσῃ ὅτι εἰς τὴν μουσικήν, τὰ ἀντίθετα ἀποτελοῦν ἁρμονίαν. Ὅπως δήποτε βλέπω, ὅτι ἕνα βιολὶ ἐκτιμᾶται καὶ ἀκριβοπληρώνεται τόσο περισσότερον, ὅσο μεγαλητέρον εἶνε κατὰ τὴν ἡλικίαν· ἀπεναντίας ὅμως ἕνας μουσικός, τόσον περισσότερον θαυμάζεται καὶ χειροκροτεῖται, ὅσον εἶνε μικρότερος. Ἂν ὁ μικρὸς Φλωριζέλ εἶχεν, ὄχι βέβαια τὴν ἡλικίαν τοῦ βιολιοῦ του, ἀλλὰ δέκα ἢ δεκαπέντε χρόνια παραπάνω, θὰ ἔκαμνε τόσον θόρυβον; Δὲν ὑπάρχουν ἀρά γε μουσικοὶ τριάντα καὶ σαράντα χρονῶν, ποῦ παίζουν βιολὶ ἢ φυσαρμόνικα κομμάτια καλλίτερα ἀπὸ τὸν Φλωριζέλ; Ἀλλὰ νὰ ποῦ αὐτοὶ δὲν ἀκοῦονται τόσον καὶ οὔτε κερδίζουν τόσα. Τί λέτε καὶ σεῖς;

Ὡμολόγησα ὅτι ἡ παρατήρησις τοῦ μικροῦ μου φίλου δὲν ἐστερεῖτο εὐφυΐας καὶ εἶχε κάποιαν ἀλήθειαν. Ὁ Φλωριζέλ,—ὁ ὁποῖος κατ' αὐτὰς ἐπεσκέφθη καὶ τὰς Ἀθήνας καὶ ἔδωσε δύο-τρεῖς συναυλίας,—ὄχι μόνον κερδίζει ἄπειρα, ἀλλὰ καὶ ἀπολαμβάνει ἐξαιρετικῶν ὅλως τιμῶν. Εἶνε ὁ εὐνοούμενος καὶ ὁ φίλος ποιητῶν, συγγραφέων, πριγκίπων, βασιλέων καὶ βασιλισσῶν. Ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας προσεκλήθη καὶ ἔπαιξεν εἰς τὰ Ἀνάκτορα ἐνώπιον ὅλης τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας. Ἡ Βασίλισσα καὶ οἱ Πριγκίπισσαι τὸν ἐφίλησαν. Τὰ καλλίτερα τοῦ παιγνίδια τοῦ τα ἐχάρισεν ἡ βασίλισσα τῆς Ρουμανίας, ἡ Κάρμεν Σύλβα. Εἰς τὸ λευκωμά του ἔχει γράψῃ μίαν τρυφερωτάτην σελίδα ὁ Πιὲρ Λοτί, ὁ μέγας Γάλλος συγγραφεύς. Παντοῦ τὸν περιμένουν περιποιήσεις, δῶρα, θωπεῖαι, φιλήματα, χρήματα καὶ δόξα. Ὀλίγοι μεγάλοι μουσικοί,—καὶ κατὰ τὴν ἡλικίαν καὶ κατὰ τὴν ἀξίαν,—εἶνε σήμερον δημοφιλέστεροι καὶ εὐτυχέστεροι τοῦ δωδεκαετοῦς αὐτοῦ βιολιστοῦ καὶ συνθέτου. Καὶ τοῦτο ὀφείλεται πρῶτον καὶ κύριον εἰς τὴν ἡλικίαν του, πρὸς τὴν ὁποίαν συγκρινόμενα ἀμέσως τὰ πολλὰ καὶ ποικίλα του ταλέντα,—ὁ Φλωριζέλ εἶνε μουσικός, ἐκτελεστής, συνθέτης, διευθυντὴς ὀρχήστρας, ποιητής, μυθιστοριογράφος, σλακιστής... καὶ τί δὲν εἶνε!—φαίνονται μεγάλα, πολὺ μεγαλήτερα ἀπὸ ὅ,τι εἶνε πραγματικῶς, καὶ αὐτόχρημα καταπληκτικά.

Εἶνε καὶ αὐτὸ ἓν ἀπὸ τὰ προνόμια τῆς ὡραίας, τῆς χρυσῆς παιδικῆς ἡλικίας. Κάθε προτέρημα, κάθε δῶρον φυσικόν, τὸ ὁποῖον εἰς ἕνα μεγάλον θὰ παρήρχετο ἴσως καὶ ἀπαρατήρητον, εἰς ἕνα παιδὶ κάμνει ἐντύπωσιν μεγάλην καὶ θαυμάζεται ὡς κάτι τι σπάνιον καὶ ὑπερφυσικόν. Φανταστῆτε τώρα τί εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ ὅταν τὸ φυσικὸν αὐτὸ δῶρον εἶνε καὶ πράγματι σημαντικόν, ὅπως τὸ δῶρον τοῦ Φλωριζέλ. Διότι,— καὶ εἰς αὐτὸ ἴσως ἔχει ὀλίγον ἀδικον ὁ μικρός μου φίλος,—ὅλοι ὅσοι ἤκουσαν τὸν Φλωριζέλ, ἀνωμολόγησαν ὅτι ὁ γέρων Στραδιβάριος κάμνει θαύματα εἰς τὰς χεῖρας τοῦ δαιμονίου αὐτοῦ παιδίου, θαύματα, τὰ ὁποῖα ὀλίγοι μὰ πολὺ ὀλίγοι γηραιοὶ μουσικοὶ εἶνε σήμερα ἱκανοὶ νὰ ἐκτελέσουν. Καὶ ἂν ἀπὸ τὸ παίξιμο τοῦ Φλωριζέλ λείπῃ ἀκόμη ἡ βεβαιότης τοῦ αἰσθήματος, τὴν ὁποίαν μόνον ἡ κάπως προχωρημένη ἡλικία εἰμπορεῖ ν' ἀποκτήσῃ, ἀλλ' εἶνε καταπληκτικὴ ἡ δεξιότης καὶ ἡ εὐχέρεια μὲ τὴν ὁποίαν ὁ μικρὸς βιολίστης ἐκτελεῖ κομμάτια ἐπίτηδες γραμμένα δι' ἀριστοτέχνας τοῦ βιολιοῦ, κομμάτια ἀπείρως δύσκολα, ἱκανὰ ν' ἀπελπίσουν καὶ... τοὺς γέροντότερους.

Ἡ πρόωρος δόξα τοῦ Φλωριζέλ ὀφείλεται λοιπὸν καὶ εἰς τὴν ἡλικίαν του ἀλλ' ὀφείλεται καὶ εἰς τὴν τέχνην του,— τέχνην, τὴν ὁποίαν, διὰ νὰ τελειοποιήσῃ, δὲν ἠρκέσθη μόνον εἰς τὸ φυσικόν του δῶρον, ἀλλὰ καὶ ἐκοπίασε πολύ. Ὅσοι δὲν εἰμποροῦν νὰ τον μιμηθοῦν εἰς ὅλα, ἂς τὸν μιμηθοῦν τοὐλάχιστον εἰς τὸ τελευταῖον τοῦτο, καὶ ἂς ἔχουν ὑπ' ὄψιν των ὅτι ὁ Φλωριζέλ, διὰ νὰ φθάσῃ ἕως ἐδῶ ποὺ ἔφθασε, εἶχε τὴν θέλησιν καὶ τὴν ἐπιμονὴν νὰ μελετᾷ,— νὰ μελετᾷ, μ' ἐννοεῖται;—δώδεκα ὥρας τὴν ἡμέραν!

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΥΣ

[ΝΑΥΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 132)

— Μά... ἐτρώγατε μέσα στὸ καράβι σας καὶ παγωτά, μπάρμπα-Μανώλη; ἠρώτησεν ὁ Κωστάκης.

— Μά... βεβαία, ἄμα ἔδινε τραπέζι ὁ καπετάνιος. Μιὰ φορὰ που εἶχε τραπέζι ἕνα ἄλλον καπετάνιο, ξέρεις τί παγωτὰ ἐφάγανε; Ὁ Ἀσπροχιονάτος μοῦ ἐπάσσαρε τότε λεγάκι μυστικὰ μὲ τὴν κουτάλα τῆς σούπας γιὰ νὰ το δοκιμάσω. Καὶ ἦτον παγωτὸ πρώτης τάξεως σὲ βεβαιῶ, καὶ ἤμουν βέβαιος πῶς καὶ ὁ Τράκα-Τρούκας καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῶν νήσων Τούκα-Κάου θὰ ἔγλυφαν τὰ δάχτυλά των, ἄμα θὰ ἔτρωγαν τέτοιο παγωτό.

« Εἶπα λοιπὸν στὸν Τράκα-Τρούκα:

« — Εἶμαι βέβαιος, καὶ σάς τὸ δίνω ἐγγράφως, ὅτι ἄμα ἡ Ἐνδοξότης σας προσφέρῃ στὸν ἀρχηγὸ τῶν νήσων Τούκα—Κάου παγωτὸ κρέμα-βανίλλια, σὰν αὐτὸ ποὺ φτιάνει ὁ Ἀσπροχιονάτος, ὁ ἐχθρός σας καὶ καλεσμένος σας θὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἐνικήθηκε.

« — Λοιπὸν θέλω νά μου κάμῃ παγωτό· καὶ νὰ κάμῃ τόσο πολύ, ὥστε νὰ φάγῃ καὶ νὰ χορτάσῃ ὅλος ὁ λαὸς μου.

« — Κ' ἐσὺ τί θὰ μας δώσῃς γιὰ πληρωμὴ τοῦ κόπου μας;

« — Ὅ,τι θέλετε.

« — Μᾶς δίνεις μιὰ βάρκα νὰ γυρίσωμε στὴν πατρίδα μας;

« — Σᾶς δίνω.

« — Σύμφωνοι λοιπόν;

« — Σύμφωνοι. Νά! τὸ χέρι μου!

« Καὶ μου ἔσφιξε τὸ χέρι μου στὴ χεροῦκλά του.

« Πρέπει τώρα νὰ μάθῃς, κύριε Κωστάκη, ἕνα πρᾶγμα: καταμεσῆς σ' ἐκεῖνο τὸ νησὶ ἦτον ἕνα πολὺ ὑψηλὸ βουνὸ μὲ χιόνια καὶ πάγους. Τὸ πρωὶ λοιπὸν τῆς ἡμέρας που εἶχε προσδιορισθῆ διὰ τὸ ταξίδι, ὁ ἀρχιμάγερας κ' ἐγὼ ἀνεβαίνομε στὸ βουνό, μὲ μαστέλλα καὶ καλάθια, καὶ τὰ γεμίζομε μὲ πάγο καὶ μὲ χιόνι. Εἴχαμε φροντίσῃ ἀπὸ τὴν παρομονή, κ' ἐκόψαμε δύο κούτσουρα μ π α μ π ο ῦ, τὸ ἕνα χοντρὸ καὶ τὸ ἄλλο ἀκόμα πιὸ χοντρό, σὰν δύο βάζα μεγάλα, τὸ ἕνα κἄπως μεγαλείτερο ἀπὸ τὸ ἄλλο, κ' ἔμπαινε τὸ μικρότερο μέσα στὸ μεγαλείτερο,—διότι πρέπει νὰ ξεύρῃς ὅτι ὁ κορμὸς τοῦ μπαμποῦ εἶνε κούφιος ἀπὸ μέσα κ' ἔχει χωρίσματα, εἰς τρόπον ὥστε οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνου τοῦ τόπου κόβουν ἕνα κομμάτι μπαμποῦ καὶ τὸ κάμνουν κουβᾶ γιὰ νὰ κουβαλοῦν νερό.

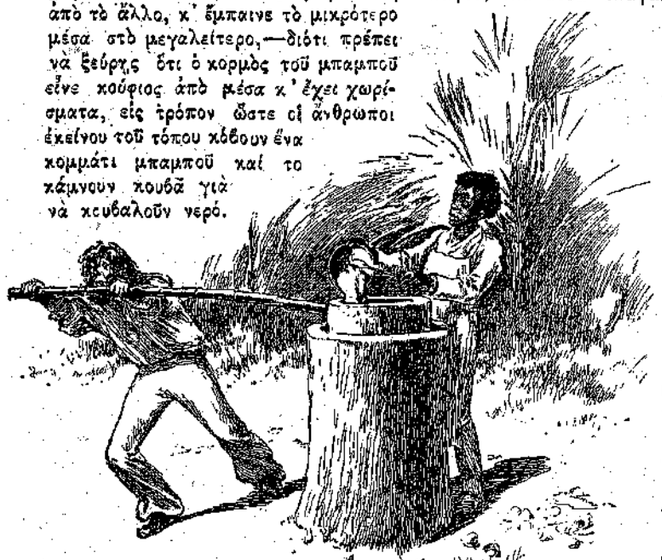

«Ἄρχισα νὰ γυρίζω αὐτὴ τὴ μηχανή.» (Σελ. 140, στήλ. β'.)

« Ἐγεμίσαμε λοιπὸν τὸ μικρότερο ἀπὸ τὰ δύο βάζα,—καὶ τὸ μικρὸ αὐτὸ ἦτον ἀλήθεια μεγάλο σὰν βαρελάκι,—τὸ ἐγεμίσαμε λοιπὸν μὲ γάλα τῆς κατσίκας, καὶ μὲ τὸ γάλα ἀνακατώσαμε αὐγὰ τῆς χελώνας, ὅσα ἠμπορέσαμε κ' ηὕρομε· ἐβάλαμε καὶ ζουμὶ ἀπὸ ζαχαροκάλαμο καὶ ἕξ ἑφτὰ φλοῦδες βανίλλια...»

— Ἀ! μὰ θὰ ἦταν πολὺ ὡραῖο! εἶπε ὁ Κωστάκης. Ἔτσι κάμνει κ' ἡ μαγείρισσά μας τὴν κρέμα· μόνον που δὲν ἔχει ζαχαροκάλαμο καὶ αὐγὰ τῆς χελώνας· καὶ βάζει ζάχαρι ἀπὸ τὸν μπακάλη καὶ αὐγὰ τῆς ὄρνιθας.

— Μὰ βέβαια! μπορεῖ ὁ καθένας νὰ ἔχῃ ζαχαροκάλαμο καὶ χελῶνες; εἶπε μὲ πολὺ καμάρι ὁ μπάρμπα-Μανώλης. Ἄφησέ με ἐμένα, σὲ παρακαλῶ, νὰ 'πῶ τὴν ἱστορία μου. . .

« Ἄμα ἐγέμισε ὁ μικρὸς κουβᾶς μὲ ὅλα αὐτά πού σου εἶπα, ἐβάλαμε χιόνι καὶ πάγο μ π ε ρ ε κ έ τ ι μέσα στὸν μεγάλο, ἐβάλαμε μέσα καὶ τὸν μικρό, ὅπου εἴχαμε στερεώσῃ ἕνα μακρὺ-μακρὺ μπαστοῦνι, κ' ἐγὼ ἄρχισα νὰ γυρίζω αὐτὴ τὴ μηχανή που ἐμοιαζε σὰν ἐργάτης καραβιοῦ, κ' ἐγύριζα κ' ἐγύριζα, τόσο που ἐκόλλησε ἡ φανέλλα μου στὴν πλάτη μου, ἐνῶ ὁ ἀρχιμάγερας ὅλο κ' ἔρριχνε μέσα στὸν μικρότερο κουβᾶ γάλα, χιόνι, ζαχαροκάλαμα καὶ βανίλλια. . .»

— Καὶ τότε;

— Καὶ τότε ὅλα αὐτὰ ἀνακατώθηκαν κ' ἔγιναν ἕνα· καὶ ὕστερα, ἐξ αἰτίας τοῦ πάγου, ὅλα αὐτὰ ἐπάγωσαν κ' ἔγιναν σκληρὰ σὰν πέτρα.

— Καὶ ὕστερα;

— Ὑστερα, ἐδοκιμάσαμε τὸ παγωτό, ὁ Ἀσπροχιονάτος κ' ἐγώ.

— Καὶ θὰ ἦταν ὡραῖο, βέβαια . . . Διότι τὸ παγωτὸ κρέμα-βανίλλια εἶνε πολὺ ὡραῖο!

— Ἔ! ἔτσι κ' ἔτσι... Ἐγώ, νά 'σου πῶ, κ ύ ρ ι ε Κωστάκη μου, προτιμῶ κανένα ποτηράκι ὅ,τιδήποτε ποῦ καίει καὶ δροσίζει κι' ὅλας τὸ λαρύγγι. . .

Ὁπωσδήποτε, καλὸ ἦταν. . .

— Καὶ ὁ βασιλιᾶς τῆς Τσάϊ-Κέϋ-Λάϋτας πῶς το ἠύρε; τί εἶπε;

— Τί εἶπε, λέει; Περίμενε λίγο νὰ θυμηθῶ, καὶ νὰ σοῦ τὰ 'πῶ καταλεπτῶς.

Καὶ ὁ μπάρμπα-Μανώλης ἐτράβηξε μιὰ καλὴ καὶ δυνατὴ ρουφηξιὰ ἀπὸ τὸν ναργιλέ του.

(Ἕπεται τὸ τέλος)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΟΤΟΣ

ΤΟ ΕΛΕΦΑΝΤΟΠΟΥΛΟ

[ΥΠΟ ΡΟΥΔΥΑΡΔ ΚΙΠΛΙΓΚ]

(Τέλος· ἴδε σελ. 129)

Καὶ ἡ μύτη τοῦ Ἐλεφαντόπουλου ὅλο καὶ ἐτέντονε καὶ τὸ Ἐλεφαντόπουλο ἄπλωσε καὶ τὰ τέσσερα ποδαράκια του κ' ἐτραβοῦσε, κ' ἐτραβοῦσε, καὶ ἡ μύτη του ὅλο καὶ ἐτέντονε· καὶ ὁ Κροκόδειλος ἀλώνιζε μὲ τὴν οὐρά του σὰν κουπί, κ' ἐτραβοῦσε καὶ αὐτός, κ' ἐτραβοῦσε, κ' ἐτραβοῦσε, καὶ μὲ κάθε τράβηγμα ἡ μύτη τοῦ Ἐλεφαντόπουλου ἐμάκραινε καὶ ὅλο ἐμάκραινε, — καί του πονοῦσε φοβερά!

Τότε τὸ Ἐλεφαντόπουλο ἔνοιωσε τὰ πόδια του ποὺ ἐγλυστροῦσαν, καὶ εἶπε μὲ τὴ μύτη του, ποὺ ἦταν τώρα κοντὰ πέντε ποδάρια μακρουλή:

— Δὲν μπορῶ μπ ά!

Τότε ὁ Δίχρωμο-Πόθωνο-Πετρόφειδος ἐκατέβη ἀπὸ τὴν ὄχθην, κ' ἐδέθηκε, κόμπο-διπλοψκλιδιά, γύρω στὰ πισινὰ πόδια τοῦ Ἐλεφαντόπουλου, καὶ εἶπε:

— Ἀστόχαστε κι' ἀμάθητε ταξειδιάρη, πρέπει τώρα ν' ἀφιερωθοῦμε σοβαρὰ σὲ λίγη παραπάνω ἔντασιν, διότι ἂν δὲν το κάμωμεν, ἔχω τὴν ἰδέαν ὅτι αὐτὸ ἐκεῖ τὸ αὐτοκίνητον θωρακωτὸ μὲ τὸ θωρακισμένον κατάστρωμα (καὶ μ' αὐτό, ὦ Πολυαγαπημένο μου, ἐννοοῦσε τὸν Κροκόδειλο), θὰ καταστρέψῃ διὰ παντὸς τὸ μέλλον στάδιόν σου.

Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο πάντοτε μιλοῦν ὅλοι οἱ Δίχρωμο-Πόθωνο-Πετρόφειδοι.

Ἔτσι ἐτράβηξε κι' αὐτός, καὶ τὸ Ἐλεφαντόπουλο ἐτράβηξε, καὶ ὁ Κροκόδειλος ἐτράβηξε· ἀλλὰ τὸ Ἐλεφαντόπουλο καὶ ὁ Δίχρωμο-Πόθωνο-Πετρόφειδος ἐτράβηξαν δυνατώτερα· καὶ ἐπὶ τέλους ὁ Κροκόδειλος ἀμόλησε τὴ μύτη τοῦ Ἐλεφαντόπουλο μ' ἕνα π λ ώ π, ποῦ θὰ μποροῦσες νὰ το ἀκούσῃς σ' ὅλον τὸν Λιμπόπο, πέρα-ὡς-πέρα.

Τότε τὸ Ἐλεφαντόπουλο ἐκάθησε κάτω πολὺ ξαφνικὰ κι' ἀπότομα· ἀλλὰ πρῶτα εἶχε τὴν ἔννοια νὰ πῇ «εὐχαριστῶ» στὸν Δίχρωμο-Πόθωνο-Πετρόφειδο· καὶ ὕστερα ἐπεριποιήθηκε τὴν καϊμένη τραβηγμένη μύτη του, καὶ την ἐτύλιξε μὲ δροσερὰ μπανανόφυλλα, καὶ τὴν ἐκρέμασε μέσ' στὸν τρανό, πρασινοσταχτολιγδερὸ Λιμπόπο, γιὰ νὰ δροσισθῆ.

— Γιατί το κάνεις αὐτό; εἶπε ὁ Δίχρωμο-Πόθωνο-Πετρόφειδος.

— Μὲ συμπάθειο, εἶπε τὸ Ἐλεφαντόπουλο, μὰ ἡ μύτη μου ἔχασε ἄσχημα τὸ σχῆμά της, καὶ περιμένω νὰ μαζωχθῆ.

— Τότε θὰ ἔχῃς πολὺν καιρὸ νὰ περιμένῃς, εἶπε ὁ Δίχρωμο-Πόθωνο-Πετρόφειδος. Μερικοὶ-μερικοὶ δὲν ξέρουν ποιὸ εἶνε τὸ καλὸ γι' αὐτούς.

Τὸ Ἐλεφαντόπουλο ἐκάθησε ἐκεῖ τρεῖς μέρες κ' ἐπερίμενε νὰ μαζωχθῆ ἡ μύτη του. Αὐτὴ ὅμως καθόλου δὲν ἐκόντανε, καί, κοντὰ σ' αὐτό, τὸ ἔκαμνε καὶ ν' ἀλλοιθωρίζῃ. Διότι, ὦ Πολυαγαπημένο μου, πρέπει νὰ ἰδῆς καὶ νὰ καταλάβῃς ὅτι ὁ Κροκόδειλος τὴν ἐτράβηξε καὶ την ἔκανε ἀληθινὴ προβοσκίδα, σὰν αὐτὴ που ἔχουν σήμερα ὅλοι οἱ Ἐλέφαντες.

Εἰς τὸ τέλος τῆς τρίτης ἡμέρας, μιὰ μῦγα ἦλθε καί το ἐκέντησε στὸν ὦμο, καὶ πρὶν καταλάβῃ τὸ Ἐλεφαντόπουλο καλὰ-καλὰ τί ἔκαμνε, ἐσήκωσε τὴν προβοσκίδα του κι' ἄφισε ξερὴ στὸν τόπο τὴ μῦγα μὲ τὴν ἄκρα της.

— Ὄφελος νούμερο ἕνα! εἶπε ὁ Δίχρωμο-Πόθωνο Πετρόφειδος. Ἀδύνατον νὰ το ἔκαμνες αὐτὸ μὲ τὴν ἁπλῆ μυξιάρική σου μύτη. Κύττα νὰ φᾷς λιγάκι τώρα.

Πρὶν σκεφθῆ τί ἔκαμνε, τὸ Ἐλεφαντόπουλο ἄπλωσε τὴν προβοσκίδα του κ' ἔκοψε ἕνα μεγάλο δεμάτι χορτάρια, τὸ ἐκτύπησε γιὰ νὰ το ξεσκονίσῃ στὰ ἐμπροσθινά του πόδια, καί το ἔχωσε στὸ στόμα του.

— Ὄφελος νούμερο δύο! εἶπε ὁ Δίχρωμο-Πόθωνο-Πετρόφειδος. Ἀδύνατον νὰ το ἔκαμνες αὐτὸ μὲ τὴν ἁπλῆ μυξιάρική σου μύτη. Δὲν σου φαίνεται πῶς εἶν' ἐδῶ πολὺ ζεστὸς ὁ ἥλιος;

— Ναί, εἶνε, εἶπε τὸ Ἐλεφαντόπουλο, καὶ πρὶν συλλογισθῆ τί ἔκαμνε, ἐρρούφηξε κ' ἐσήκωσε μιὰ σκαφιδιὰ λάσπη ἀπὸ τὴν ὄχθη τοῦ τρανοῦ, πρασινοσταχτολιγδεροῦ, Λιμπόπου ποταμοῦ, καί την ἐπλατύκωσε ἐπάνω στὸ κεφάλι του, ὅπου ἔκαμε ἕνα δροσερό, νερουλὸ καὶ γλυστερὸ σκοῦφο ἀπὸ λάσπη, ποῦ ὅλο κ' ἐστάλαζε πίσω ἀπὸ τ' αὐτιά του.

— Ὄφελος νούμερο τρία! εἶπε ὁ Δίχρωμο-Πόθωνο-Πετρόφειδος. Ἀδύνατον νὰ το ἔκαμνες αὐτὸ μὲ τὴν ἁπλῆ μυξιάρική σου μύτη. Τώρα πῶς θὰ σου φανῇ ἂν σοῦ τες ξαναβρέξουν;

— Μὲ συμπάθειο, εἶπε τὸ Ἐλεφαντόπουλο, μὰ δὲν μ' ἀρέσει καθόλου αὐτὸ τὸ πρᾶγμα!

— Θὰ σου ἄρεσε λοιπὸν νὰ δείρῃς ἐσὺ κανένα; εἶπε ὁ Δίχρωμο-Πόθωνο-Πετρόφειδος.

— Θὰ μου ἄρεσε πολύ, παραπολὺ ἀλήθεια, εἶπε τὸ Ἐλεφαντόπουλο.

— Λοιπόν, εἶπε ὁ Δίχρωμο-Πόθωνο-Πετρόφειδος, θὰ ἰδῆς πῶς αὐτὴ ἡ μύτη σου ἡ καινούργια θᾶνε πολὺ χρήσιμη γιὰ νὰ δέρνῃς τὸν κόσμο.

— Σ' εὐχαριστῶ, εἶπε τὸ Ἐλεφαντόπουλο, θὰ το θυμηθῶ· καὶ τώρα μοῦ φαίνεται πῶς πρέπει νὰ πηγαίνω σπίτι σ' ὅλους τοὺς ἀκριβούς μου συγγενεῖς, καὶ νὰ δοκιμάσω.

Ἔτσι τὸ Ἐλεφαντόπουλο ἐπέρασε τὴν Ἀφρική, στὸ σπίτι του νὰ πάγῃ, πηδῶντας καὶ κουνῶντας τὴν προβοσκίδα του. Ἄμα ἤθελε νὰ φάγῃ φροῦτο, ἐτραβοῦσε τὸ φροῦτο καὶ το κατέβαζε ἀπὸ τὸ δένδρο, ἀντὶ νὰ περιμένῃ νὰ πέσῃ τὸ φροῦτο, ὅπως ἐσυνείθιζε νὰ κάμνῃ. Ἄμα ἤθελε χορτάρι, ἔκοβε χορτάρι, ὀρθό, ἀπὸ τὸ χῶμα, ἀντὶ νὰ γονατίζῃ, ὅπως ἐσυνείθιζε νὰ κάμνῃ. Ἄμα τον ἐτσιμποῦσαν μῦγες, ἔσπαζε ἕνα κλωνάρι ἀπὸ κανένα δένδρο καί το ἔκαμνε ξεμυγιαστῆρι· κ' ἔκαμνε κι' ἄλλο δροσερό, μαλακὸ καὶ γλυστερό, σκοῦφο ἀπὸ λάσπη, κάθε φορὰ που ἔκαιγε ὁ ἥλιος. Ἄμα ἦτον μοναξιὰ πολλή, καθὼς ἐπερπατοῦσε κ' ἔσχιζε τὴν Ἀφρική, ἐτραγουδοῦσε μοναχό του μὲ τὴν πρόβοσκίδα του, κι' ὁ βρόντος ἦτο δυνατώτερος ἀπὸ πολλὲς μαζὶ μουσικὲς μὲ μπρούντζινα ὄργανα. Ἐλόξ υσε ἐπίτηδες ἀπὸ τὸν δρόμο του γιὰ νὰ εὕρῃ μιὰ χοντρὴ Ἱπποποτάμα (δὲν ἦτον συγγένισσά του αὐτή), καί την ἔδειρε γερά, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ ὅτι ὁ Δίχρωμο Πόθωνο-Πετρόφειδος εἶχε 'πῆ τὴν ἀλήθειαν γιὰ τὴν καινούργια προβοσκίδα του. Τὸν ἐπίλοιπο καιρὸ ἐμάζευε τὲς πεπονόφλουδες ποὺ εἶχε σκορπίσῃ στὸ δρόμο καθὼς ἐπήγαινε στὸν Λιμπόπο,—διότι ἦτον πολὺ νοικοκυρόπουλο ἐκεῖνο τὸ Ἐλεφαντόπουλο.

Ἕνα βράδυ μὲ τὸ σκοτάδι ἐγύρισε σ' ὅλους τοὺς ἀγαπητούς του συγγενεῖς, κ' ἐτύλιξε τὴν προβοσκίδα ἐπάνω καὶ εἶπε:

—Τί κάνετε; καλά;

Αὐτοὶ ἐχάρηκαν πολὺ πολὺ το εἶδαν, καὶ εἶπαν ἀμέσως.

— Ἔλα δῶ νὰ τες φᾷς, διὰ τὴν ἄπληστον π ε ρ γ ι ε ρ γ ε ι ά ν σου.

— Οὐού! εἶπε τὸ Ἐλεφαντόπουλο. Δὲν μου φαντάζετε πῶς ξέρετε νὰ δέρνετε ὅπως πρέπει· ἐγὼ ὅμως ξέρω, καὶ θὰ σας δείξω ἐγώ.

Τότε ἐξετύλιξε τὴν προβοσκίδα του κ' ἔδωσε μιὰ κ' ἔκαμε δυὸ ἀπὸ τ' ἀδέρφια του τ' ἀγαπητά, νὰ κάμουν τοῦμπα μιὰ φορά.

— Ὤ! Μπανάνες μου! εἶπαν καὶ τὰ δυό, ποῦ τὸ 'μαθες αὐτὸ τὸ παιγνίδι, καὶ τί τὴν ἔκαμες τὴ μύτη σου;

— Ἐπῆρα καινούργια ἀπ' τὸν Κροκόδειλο ποῦ εἶνε στὴν ὄχθη τοῦ τρανοῦ, πρασινοσταχτολιγδεροῦ, Λιμπόπου ποταμοῦ, εἶπε τὸ Ἐλεφαντόπουλο. Τὸν ἐρώτησα τί φαγὶ εἶχε γιὰ τὸ γεῦμα, καὶ αὐτὸς μου 'δωκε αὐτὴ τὴ μύτη νὰ τη φυλάξω.

— Φαίνεται πολὺ ἄσχημη, εἶπε ὁ μαλλιαρὸς ὁ θεῖός του, ὁ Μπαμπουΐνος.

— Φαίνεται, εἶπε τὸ Ἐλεφαντόπουλο. Ἀλλὰ εἶνε πολὺ χρήσιμη.

Κ' ἔπιασε τὸν μαλλιαρὸ τὸν θεῖό του, τὸν Μπαμπουΐνο, ἀπὸ τὸ ἕνα μαλλιαρὸ ποδάρι του, καί τον ἐσήκωσε ἕως ἐπάνω σὲ μιὰ σφηκοφωλιά.

Τότε ἐκεῖνο τὸ κακὸ Ἐλεφαντόπουγο ἄρχισε νὰ δέρνῃ ὅλους τοὺς ἀγαπητοὺς συγγενεῖς του γιὰ πολὺν καιρό, ἕως ὅτου πολύ τους ἐζάλισε καὶ πολύ τους ἐσάστισε. Ἐτραβοῦσε κ' ἔβγαζε τὰ φτερὰ τῆς οὐρᾶς τῆς ἀψηλῆς του θείας, τῆς

ΝΑ! σ' αὐτὴ τὴν εἰκόνα εἶνε τὸ Ἐλεφαντόπουλο ποῦ πάει νὰ τραβήξῃ καὶ νὰ κόψῃ μπανάνες ἀπὸ ἕνα μπανανόδενδρο, ἀφοῦ ἀπέκτησε τὴν ὡραίαν του καινούργια μακρὰ προβοσκίδα. Δέν μου φαίνεται νὰ εἶνε πολὺ ὡραία εἰκόνα· ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσα νὰ την κάμω καλλίτερη, διότι οἱ ἐλέφαντες καὶ αἱ μπανάνες εἶνε δύσκολα στὸ ζωγράφισμα. Τὰ πράγματα που εἶνε σὰν φέτες-φέτες πίσω ἀπ' τὸ Ἐλεφαντόπουλο, σημαίνουν τόπους μὲ ἐλῆ καὶ μὲ τέλματα κἄπου στὴν Ἀφρική. Τὸ Ἐλεφαντόπουλο ἔκαμε τὰ περισσότερά του λασποκούλουρα μὲ τὴ λάσπη που εὕρισκεν ἐκεῖ. Νομίζω πῶς θὰ φαίνεται καλλίτερα, ἂν χρωματίσετε πράσινο τὸ μπανανόδενδρο καὶ κόκκινο τὸ Ἐλεφαντόπουλο.— Σημείωσις τοῦ Συγγραφέως.

Στρούθοκαμήλας κ' ἐτσάκωνε τὸν ἀφηλό του θεῖο, τὸν Καμηλοπάρδαλο, ἀπὸ τὸ πισινό του πόδι, καὶ τὸν ἔσερνε μέσα στ' ἀγκάθια κ' ἐφώναξε τῆς χοντρῆς θείας του, τῆς Ἱπποποτάμας, κ' ἐφυσοῦσε μπουρμπουλήθρες μέσα στὸ αὐτί της, ὅταν αὐτὴ ἐκοιμώτανε μέσα στὸ νερὸ μετὰ τὸ φαγητό· ἀλλὰ κανένα δὲν ἄφινε νὰ πειράξῃ τὸ Καλοκαλὸ Πουλί.

Ἐπὶ τέλους τα πράγματα ἔγιναν τόσο σοβαρὰ ὥστε οἱ ἀγαπητοί του συγγενεῖς ἐπῆγαν ἕνας-ἕνας γρήγοροι καὶ βιαστικοὶ στὴν ὄχθη τοῦ τρανοῦ, πρασινοσταχτολιγδεροῦ, Λιμποπου Ποταμοῦ, ποὺ εἶνε φυτευμένη ὅλη μὲ τὰ πυρετόδενδρα, νὰ δανεισθοῦν καινούργιες μύτες ἀπὸ τὸν Κροκόδειλο. Ὅταν ἐγύρισαν πίσω, κανένας πιὰ δὲν ἔδερνε κανένα· καὶ ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ὦ Πολυαγαπημένο μου, ὅλοι οἱ Ἐλέραντες ποὺ θὰ ἴδῃς, ἐκτὸς ἐκείνων ποὺ θὰ ἴδῃς, ἔχουν προβοσκίδες ἀκριβῶς σὰν τὴν προβοσκίδα που εἶχε τὸ ἄπληστο Ἐλεφαντόπουλο.

Ἐὰ δοῦλους ἔχω στὴν ἀγγάρεια,
Κ' εἶν' ὅλοι τίμια παλληκάρια·
Τοὺς λένε: Ποῦ καὶ Πῶς καὶ Τί
Καὶ Ποιὸ καὶ Πότε καὶ Γιατί.
Καὶ τακτικά τοὺς ἐαμολῶ
Ἀπ' τὴν Ἀνατολὴ στὴ Δύσι,
Καὶ στὴ στεργιὰ καὶ στὸ γυαλό,
Νὰ 'δοῦν τί γίνεται στὴν Κτίσι,
Καὶ σὰν ἔρθοῦν καὶ μοῦ τὸ ποῦνε,
Τοὺς βάζω νὰ ξεκουραθοῦνε.

Κοιμοῦνται, κάθονται, γλεντᾶνε
Ἕως τὶς πέντε—ἀπ' τὶς ἑννιά—
Τὴν ὥρα ποὺ γιὰ δουλειά,
Ὡς καὶ τὴν ὥρα ποὺ θὰ φάνε,
Γιατὶ ἔχουν ὄρεξι πολλή,
Καὶ θέλουν καὶ καλὸ φαγί.

Ἐγὼ ἔτσι κάνω, κ' ἔπρεπε καθένα
Παιδὶ νὰ κάνῃ σὰν ἐμένα. —
Ξέρω μιὰ τόση-δά μικρὴ γυναῖκα
Ποὺ δούλους ἔχει ὁλόσωστα μιλλιούνια [δέκα.
Δὲν τοὺς ἀφίνει μιὰ σταλιὰ
Ν' ἀναπαυθοῦν ἀπ' τὴ δουλειά!
Ἀμὰ τὰ μάτια της ἀνοίξῃ,
Μὲ τὶς φωνάρες που θὰ μπήξῃ,
Τοὺς στέλνει ἐδῶ κ' ἐκεῖ, παντοῦ,
Καὶ τοὺς ρωτᾷ γιὰ καθετί, —
Ἕνα μιλλιοῦνι Πότε, δυὸ μιλλιούνια [Ποῦ
Κ' ἑφτὰ μιλλιοῦνια ὅλο Γιατί!

(Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ) Ν. Π.

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Ἡ κατάχρησις τῆς διανοητικῆς ἐργασίας, ἡ ἐπὶ ἡμέρας καὶ ἑβδομάδας πολλὰς διηνεκὴς μελέτη, ἄνευ ἐπαρκῶν διαλειμμάτων ἀναπαύσεως καὶ ψυχαγωγίας, καὶ προπάντων ἄνευ ἐπαρκοῦς ὕπνου, κατακουράζει τὸν ἐγκέφαλον, φέρει ποικίλας διεταράχας εἰς τὸν ὀργανισμὸν καὶ ὁδηγεῖ αὐτὸν ἐπιτέλους εἰς τὴν νευρασθένειαν.

(Ἐκ τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Ὑγιείας»)

Ο ΠΑΛΛΗΚΑΡΑΣ ΚΩΤΣΟΣ

Σάββατον ἀπόγευμα, — καὶ σχολεῖο δὲν ἔχει! Λιακάδα πρώτης εἰς τὰ χωράτια... Ὁ Κῶτσος καὶ ἡ Μυρτούλα, τὰ παιδάκια τοῦ πλουσίου γεωργοῦ μὲ τὸ ἄσπρο δίπατο σπιτάκι, ἐπῆραν τὰ προβατάκια ἀπὸ τὸ μανδρὶ καὶ πᾶνε νὰ τα βοσκήσουν. Ἐπῆραν μαζί των καὶ τὴ Γιαννούλα, τὴν ἀδελφίτσα των, ἕνα παχουλὸ καὶ ὁλοστρόγγυλο μωρὸ πέντε μηνῶν, ποὺ ὁ Κῶτσος ἐδρόνει νὰ το κρατῇ στὴν ἀγκαλιά του.

Καὶ ὅμως εἶνε γερὸ καὶ δυναμωμένο ἀγόρι ὁ Κῶτσος· ἔκλεισε τὰ δέκα, καὶ εἶνε κι' ὅλας σωστὸ παλληκάρι, ὅπως φαίνεται τοὐλάχιστον ἀπὸ τὰ ἀνδραγαθήματα ποὺ διηγεῖται στὴ Μυρτούλα, καθὼς πηγαίνουν στὰ χωράφια.

— Ἔψές, καθὼς ἐγύριζα ἀπὸ τὸ χωριό, βλέπω δυὸ φείδια μεγάλα... τρέχω κοντά, καὶ τα κάνω λυῶμα καὶ τὰ δυὸ μὲ τὰ τακούνια μου. Προχθὲς τὸ βράδυ, καθὼς ἐπερνοῦσα κοντὰ ἀπὸ τὸ δάσος, νά σου καὶ βλέπω δυὸ κόκκινα μάτια που ἔφεγγαν σὰν κάρβουνα ἀναμμένα· ἤτανε ὁ λύκος! Ἀρπάζω μιὰ ματσούκα, καὶ χύνομαι νὰ τον σκοτώσω. Κι' ὁ λύκος... ἄν τον πιάτης! Ἔφυγε τρέχατος!

— Βόηθα, Παναγιά μου καὶ οἱ Ἅγιοι Πάντες! ἔλεγε ἡ Μυρτούλα, ὅπως εἶχεν ἀκούσῃ τὴν γιαγιά της νὰ λέγῃ καμμιὰ φορά, κ' ἔκαμνε τὸ σταυρό της.

Ἔτρεμε ἡ καϊμένη κ' ἐζάρονε κοντὰ στὸν παλληκαρᾶ τὸν ἀδελφό της, ποὺ σκοτόνει τὰ φείδια καὶ τὸν φοβοῦντε οἱ λύκοι.

— Βέβαια, ἐξακολουθοῦσε ὁ Κῶτσος, ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι τίποτα... τὰ βώδια, οἱ κλέφτες, τὰ κανόνια, τὰ στοιχειά, εἶνε γιὰ μένα τίποτα!

— Σώπα! σώπα! καϊμένε, καὶ μὲ κάνεις καὶ τρέμω!

— Οὔ! νὰ χαθῇς, φοβητσιάρα! ἀπαντᾷ καμαρωμένος ὁ παλληκαρᾶς μας, καὶ δίνει μιὰ μὲ τὴ μαγκουβρὰ τοῦ, καὶ ξαναφέρνει στὸν ἴσιο δρόμο τὰ προβατάκια που εἶχαν παραστρατήσῃ.

Φθάνουν στὸ λειβάδι, καὶ αὐτὸς τρέχει μέσα στὸ γρασίδι, καὶ χορεύει τὴ Γιανούλα μέσα στὰ χέρια τοῦ, καὶ ἡ Γιαννούλα χάσκει καὶ γελᾷ.

Ἡ Μυρτούλα ὅμως, σὰν καλὴ νοικοκυροπούλα, μετρᾷ τὰ προβατάκια, ἕνα, δύο, τρία... δέκα, δεκαπέντε... τὰ βάζει νὰ βοσκήσουν, καὶ κλείει τὸν φράχτη γιὰ νὰ μὴ σκορπισθοῦν καὶ φύγουν. Ὁ Κῶτσος, οὔτε φαίνεται πώς ξέρει ποῦ ἔφθασε κι' ὅλας μὲ τὰ τρελλὰ πηδήματά του! Ἴσως ἐκεῖ κάτω ποὺ εἶνε τὰ δένδρα...

— Κῶτσο! Κῶτσο! φωνάζει τὸ κοριτσάκι.

Μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ τῆς ἀπαντᾷ. Καὶ βλέπει τὸν ἀδελφό της νὰ ἔρχεται κατακίτρινος, τρεχάτος...

Ἡ Γιαννούλα, τὸ μωρό, δὲν εἶνε πιὰ στὴν ἀγκαλιά του...

Σφίγγεται ἡ καρδοῦλα τῆς Μυρτούλας. Τί ἔγινε τὸ ἀδελφάκι της; Τρέχει καὶ αὐτὴ νὰ εὑρεθῇ γρηγορώτερα κοντὰ στὸν ἀδελφό της.

— Ἡ Γιαννούλα;... ἐρωτᾷ μὲ λαχτάρα.

— Ἐκεῖ κάτω... στὰ χορτάρια... τραυλίζει ὁ Κῶτσος. Ἕνα βῶδι, ἄγριο. Πᾶμε νὰ φύγουμε... κ' ἔρχεται ἀπὸ πίσω μου!

Εἶνε τώρα καὶ ἡ Μυρτούλα κατακίτρινη σὰν τὸν ἀδελφόν της, ἀλλὰ δὲν διστάζει καθόλου. Ὁρμᾷ πρὸς τὸ μέρος που ἔδειξε ὁ Κῶτσος. Κοντεύει νὰ πιασθῇ ἡ ἀναπνοή της, ἡ καρδιά της κτυπᾷ τακ-τακ-τακ μέσα στὸ στῆθός της. Βλέπει τὸ βῶδι· ἀπὸ μακρὺ φαίνεται φοβερὸ καὶ τρομερό· ὅμως ἡ Μυρτούλα, ἡ «φοβητσιάρα», προχωρεῖ πρὸς τὸν κίνδυνον, ἐνῷ ὁ Κῶτσος, ὁ «παλληκαρᾶς», τὸ βάζει στὰ πόδια.

Ἐκεῖ, ἐπάνω στὰ χόρτα εἶνε ἕνα μωρὸ φασκιωμένο, — ἡ Γιαννούλα...

Παναγία μου καὶ Ἅγιοι Πάντες! Καὶ τὸ ἄγριο βῶδι πλησιάζει στὸ μωρό! Ὦ! θά το φθάσῃ, πρὶν προφθάσῃ ἡ Μυρτούλα.

Τὰ ποδαράκια της, ποὺ τρέμουν καὶ κλονίζονται, τρέχουν λίγο ἀκόμα... καὶ τὸ κορίτσι φθάνει μαζὶ μὲ τὸ βῶδι δίπλα στὸ μωρό... Χαμηλόνουν τὰ κέρατα, ἡ μαύρη στοματάρα ἐγγίζει τὲς φασκιές, ἀλλὰ ἕνα χεράκι μικρὸ καὶ ὁλότρεμο σπρώχνει τὴν κεφάλα, καὶ ἡ κεφάλα χωρὶς ν' ἀντιστάθῃ καθόλου ἀπομακρύνεται. Τὸ βῶδι εἶνε πολὺ ἥμερο καὶ ἀφίνει τὴ βοσκοπούλα νὰ πάρῃ τὸ μωρουδάκι καὶ νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ πάθῃ τὴν πειράξῃ.

Ποῦ λοιπὸν εἶνε τὸ ἄγριο βῶδι ποὺ εἶδεν ὁ Κῶτσος κ' ἐτρόμαξε; Ἐκεῖνο τὸ βῶδι εἶνε τοῦ κὸρ-Παναγῆ, τοῦ γείτονα, καὶ ὅλος ὁ κόσμος ξέρει πῶς εἶνε ἥμερο· γι' αὐτὸ τὸ ἀφίνουν καὶ βόσκει λυτό. Ἀλλά, ὅπως δέν το ἐγνώριζεν ὁ Κῶτσος, ἔτσι δέν το εἶχε γνωρίσῃ καὶ ἡ Μυρτούλα κατ' ἀρχάς· αὐτὴ ὅμως ἔτρεξε νὰ σώσῃ τὴν ἀδελφίτσα της, χωρὶς νὰ λογαριάσῃ τὸν κίνδυνον...

Φθάνει ἡ Μυρτούλα εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τοῦ χωραφιοῦ μὲ τὴν ἀδελφίτσα της εἰς τὴν ἀγκαλιά της, κ' εὑρίσκει τὸν Κῶτσο κρυμμένο πίσω ἀπὸ τὸν μεγάλο πλάταγο. Ἔτρεμε ὁ κακόμοιρος σὰν τὸ καλάμι.

— Ἄλλη φορά, τοῦ λέγει, καλὰ θὰ κάμῃς ν' ἀφίσῃς ἥσυχα τὰ φείδια καὶ τοὺς λύκους, καὶ νὰ φυλάγῃς τὴν παλληκαριά σου γιὰ νὰ ὑπερασπίζεσαι τὸ μωρό μας!

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Γεῶργο· καὶ ἡ μητέρα του διέρχονται πρὸ ἑνὸς τυφλοῦ ἐπαίτου.

— Γεῶργο, λέγει ἡ μητέρα· δέν του δίνεις τοῦ κατμένου τὴν πεντάρα σου ποῦ εἶνε τυφλός;...

— Αὐτουνοῦ; ἀπαντᾷ ὁ Γεῶργος· μπᾶ! καὶ ποῦ θὰ ἰδῇ πῶς τού 'νη ἔδωσα ἐγώ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀσπάσιας τῆς Ἀθηνᾶς

* * *

Ἡ μικρούλα ἀδελφὴ τοῦ Νίκου βγάζει δόντια καὶ κλαίει ἀκατάπαυστα.

Καὶ ὁ Νίκος πρὸς τὴν μητέρα του:

— Γιατί, μαμμά, δὲν πέρνεις καὶ τῆς Μπαμπέκας ἕτοιμα δόντια σὰν τὰ δικά σου, παρὰ βασανίζεται ἔτσι ἄδικα ἡ καϊμένη;

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Ἀσκησίας

* * *

Ὁ Κουφοκεφαλάκης ἐπήγαινε μίαν ἡμέραν εἰς τὴν ἐξοχὴν ἔφιππος, ὅταν συνήντησεν ἕνα παιδί, τὸ ὁποῖον ἐκάθητο ἐπὶ ὄνου. Διὰ νὰ τὸ πειράξῃ, ἐσταμάτησε τὸν ἵππον του καὶ ἐφώναξε:

— Ἔ, παιδί! πῶς πηγαίνει ὁ γάιδαρος;

— Ἔφιππος, κύριε, ἔφιππος! ἀποκρίνεται τὸ παιδί.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος Ἀθλητοῦ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Τί νὰ πρωτοδημοσιεύσω ἀπὸ τὴν ὡραιοτάτην αὐτὴν καὶ ποικιλωτάτην ἐπιστολὴν τοῦ *Ἀταβυρίου Ρόδου*; [ΕΕΕ]. Τὰ ὅσα λέγει περὶ τῶν «μιμητῶν τῆς Διαπλάσεως»; Τὰς κρίσεις του περὶ τῆς ΙΕ' Κυριακῆς; ἢ τὰς ἐλπίσεις του περὶ τῆς «Νεότητος»; Ἀς ἀρκεσθῶ εἰς ὀλίγα ἀποσπάσματα ἐκ τῶν περὶ Κυριακῆς: «... *Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐρείδωσε τὴν προσοχήν μου* εἶνε αἱ ἀπαντήσεις τῶν τυχουσῶν ἀνωτέρων βραβείων. Καὶ αἱ τρεῖς εἶνε θαυμάσιαι, καὶ αἱ τρεῖς ἀνήκουν εἰς συνδρομήτριας γυνοστὰς εἰς τὸν κύκλον μας, ἐκ τῶν κοσμητικῶν Ε, τὰ ὁποῖα συνοδεύουν πάντοτε τὰ ψευδώνυμά των... Ναί· ἡ ἀνάγνωσις τῆς Κυριακῆς ταύτης παρέχει σπανίαν πνευματικὴν ἀπόλαυσιν.»

Ὁ δὲ Σύλλογος «Νεότης» ἀρχίζει πάλιν τὴν δρᾶσίν του καὶ θριαμβεύει. Μοῦ ἔστειλε 56 δραχμὰς διὰ τὸν προσεχῆ Διαγωνισμὸν Ξεσπαθώματος, μὲ τὴν παραγγελίαν νὰ ἀνανεώσω τὰς συνδρομὰς τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐγγραφέντων ἀπόρων, (ἕνος ἐκ Λαρίσσης, δύο ἐκ Κερκύρας, καὶ ἑνὸς ἐξ Ἀθηνῶν), νὰ ἐγγράψω δὲ διὰ τὸ τρέχον ἔτος τὸ αὐτοσύστατον ὀρφανὸν παιδίον Α.Α.Χ. συστηθὲν ὑπ' ἀριθμὸν 20 εἰς τὸ 8ον φύλλον· καὶ μίαν ἄλλην πτωχὴν κόρην ἐξ Ἀθηνῶν. Ἐκτὸς αὐτῶν, ὁ Σύλλογος «Νεότης» πολὺ γρήγορα θὰ ἐγγράψῃ καὶ ἄλλους. Δὲν ἔχω λόγους νὰ συγχαρῶ καὶ νὰ εὐχαριστήσω τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου διὰ τὴν εὐγενῆ αὐτὴν δρᾶσιν.

Καὶ ὁ Σύλλογος «Ἑλληνόπαις» δὲν πηγαίνει ὀπίσω. Μοῦ παρήγγειλε νὰ στέλλω τὸ φύλλον διὰ λογαριασμόν του εἰς πέντε ἄπορα παιδία, ἐδῶ εἰς Ἀθήνας, κατ' ἐκλογήν μου. Εὖγε εἰς τὸ *Κόκκινον Κρίνον* καὶ εἰς ὅλα τὰ μέλη τοῦ λαμπροῦ αὐτοῦ Συλλόγου.

Καὶ ἄλλους εὐτυχεῖς γάμους ἔχω σήμερον νὰ σας ἀναγγείλω. Ἡ παλαιὰ καὶ ἀγαπητή μου φίλη *Δίκαιοφίλη Χ. Πολλάκη* ἐκ Γαλαξίου — γνωστοτάτη εἰς τὸν κύκλον μας, — ὑπανδρεύθη τὸν κ. Ἐμμανουὴλ Βασιλάκην ἐξ Ἡρακλείου. Στέλλω τὰς θερμοτάτας μητρικάς μου εὐχὰς ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας τῶν νεονύμφων.

Μοῦ ἔστειλες τὸ φυλλάδιον τοῦ περιοδικοῦ ἐκείνου, *Ἡμερομείκτα*; Περίεργον! δὲν τὸ ἔλαβα, καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἠμπόρεσα νὰ ἐξελέγξω τὴν καταγγελίαν σου. Μὴν ἀνησυχῇς ὅμως διόλου· θὰ το κάμω. Ὁ κανονισμὸς θὰ ἐφαρμοσθῇ αὐστηρότατα, καὶ ὅλοι ὅσοι μοῦ ἔστειλαν κλοπιμαίας Ἀσκήσεις, εἰς τ' Ἀποτελέσματα θὰ τα εὕρουν σκοῦρα. Σοῦ ἔστειλα τὰ φυλλάδια ἐκ νέου, διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν ὁποίων δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ θυμώσῃς ἀλλ' ἀπλούστατα νὰ μοῦ τα ζητήσῃς.

«Βρίσκω ὅτι τὸ Σῆμα, — μοῦ γράφει τὸ *Ἄσμα Νηρηΐδος*, — ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶνε σῆμα, εἶνε ἕνα πολὺ κατάλληλον καὶ νόστιμον δῶρον μεταξὺ ἀδελφῶν καὶ φίλων. Εἶμαι ὑπερήφανη δεῦτε ἐγὼ πρώτη το ἐπρότεινα Δι' ἕνα τέτοιο πρᾶγμα δὲν εἶνε ἐντροπὴ νὰ ὑπερηφανεύεται κανείς.» Βεβαίως; δικαιοῦσαι νὰ ὑπερηφανεύεσαι ἀλλὰ κ' ἐγὼ δὲν ὑπερηφανεύομαι ὀλιγώτερον, ἔχουσα τοιαύτας φίλας.

Τὰ τετράδιά σου, *Περιβόλι τῆς Καρδιᾶς*, ἐλήφθησαν ἐγκαίρως. Πρέπει ὅμως νὰ εἰξεύρῃς, ὅτι τὰ τετράδια ἀπὸ τὸ Γραφεῖόν μου δὲν στέλλονται ἀμέσως, τὴν ἰδίαν ἡμέραν ποὺ τα λαμβάνω. Εἶνε πολλά, καὶ ἐὰν ἐναγνωσθοῦν, νὰ ἐξελεγχθοῦν, νὰ περάσουν εἰς τὰ βιβλία κτλ. πάντα χρειάζεται καιρός.

Δύο μόνον μῆνας εἶνε συνδρομητής μου ὁ *Σθενελαΐδας* [ΕΕ], ἀλλ' αἰσθάνεται ἤδη ὅτι νέος εἶμαι εἰςῆλθεν ἐντός του, καὶ ὅτι νέαι ἰδέαι ἐπεφοίτησαν εἰς τὸν νοῦν του καὶ νέα εὐγενῆ αἰσθήματα ἐπλήρωσαν τὴν καρδίαν του. Τί ὡραία καὶ ἡ σημερινή του ἐπιστολή!

Τί δύσκολο ὄνομα, *Ἡρωΐς τοῦ Ζαλόγγου*! Ἀπέθανε τὸ *Δαίμαρχο Ποντίκι*! Ὁ πρασφίλης σου ἀδελφός, ὁ ἀγαπητός μου φίλος, δὲν ὑπάρχει πλέον εἰς τὴν ζωήν! Μὲ ποίας λέξεις, τώρα νὰ σε παρηγορήσω!.. Ὑπάρχει παρηγορία εἰς τοιαύτην σκληρὰν ἀπώλειαν; Πότον θὰ λυπηθοῦν καὶ οἱ φίλοι μου, ὅταν μάθουν ὅτι ἔχασαν τόσον καλὸν καὶ τόσον ἐκλεκτὸν συνάδελφον!

Ἤθελα νὰ ἠμπορούσα νὰ δημοσιεύσω φωτοτυπικῶς τὴν σημερινὴν ἐπιστολὴν τοῦ *Πολικοῦ Ἀστέρος* [ΕΕΕ] διὰ νὰ ἴδῃς τί κομψά, τί καθαρά, τί καλλιτεχνικὰ ποῦ εἶνε γραμμένη. Δὲν ἔχει οὔτε ἕνα σβύσιμον, οὔτε μίαν μουντζούραν. Αἱ γραμμαὶ ἴσαι, τὰ περιθώρια τὰ ἴδια· τάξις καὶ εὐπρέπεια ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. Πόσο θὰ ἐντρέποντο ὅσοι μου στέλλουν γράματα μουντζουρωμένα καὶ ἄταχτα καὶ δυσανάγνωστα!

«Ἔλαβα πρώτας πρώτας τὰς φωτογραφίας σου διὰ τὸν Διαγωνισμόν, *Ἀθῶα Καρδία*. Σῆμα καὶ χάρτην Δύσεων σοῦ ἔστειλα. Τί ὡραῖαι αἱ ἐντυπώσεις σου ἐκ τοῦ βραβείου τῆς Κυριακῆς, καὶ πόσην μετριοφροσύνην φανερόνουν!

Φαίνεται, ὅτι ἔγινε τυπογραφικὸν λάθος. *Ἀγροτικὴ Χάρις*. Ὥστε ὄχι χαρά, ἀλλὰ χάρις. Ἔτσι θὰ σε λέγω εἰς τὸ ἑξῆς.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Γιαρούμπηρ* (Ω + Ω πολὺ μου ἤρεσεν ἡ ἐπιστολή σου· [Ε] διὰ τὴν ὡραίαν περιγραφὴν τῆς ἐκδρομῆς) *Ἄγγελον τῆς Νίκης* (Α.Χ.Μ. αὐτὸ ἦτο τὸ μόνον σχεδὸν ἐλεύθερον·) καὶ *Ταρλαμπούμπαρ* (Κ. Π. Β. κ.τὸ ἐξέλεξα καὶ περιμένω τὰς παραγγελίας σου.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ὁ *Θυμωμένος Κόκκινος* μὲ τὴν *Δακκίαν* καὶ *Μικρὰν Βολιωτοπούλαν*· — ἡ *Πνοὴ τοῦ Ζεφύρου* μὲ τὸν *Σαταρᾶν*, *Ρομαντικὴν Καρδίαν* καὶ *Παιδικὴν Χαρά*· — ὁ *Ἱππότης τοῦ Μεσαίωνος* μὲ τὴν *Ἀμαζόνα τῆς Βουλόνης*, *Φαιδίμην*, *Ἀκρίταν*, *Μέλλοντα Διπλωμάτην* καὶ *Ἀγωνιῶσαν Ψυχήν* — ἡ *Δωδώνη* μὲ τὴν *Ὀνειροπόλον Ψυχήν*, *Ταπεινὸ Γιασεμί*, *Ἀκακίαν*, *Πνοὴν τῶν Ἀγγέλων* καὶ *Ἰλίου Μέλαθρον*· — ὁ *Νέος Διπλωμάτης* μὲ τὴν *Δίχρωμον Φούξιαν*, *Λάτριδα τοῦ Ὡραίου*, *Πέταλον Ρόδου*, *Φιλόμουσον Νεάνιδα* καὶ *Κωπηλάτιδα Κύθνου*· — τὸ *Περιβόλι τῆς Καρδιᾶς* μὲ τὸν *Πρίγκιπα τῆς Ἐπταλόφου*, *Λάτριν τῆς Δήμητρος* καὶ *Ἀφροδίτην τοῦ Λευκωγοῦς*· — τὸ *Ἔπος Πτερόεν* μὲ τὸν *Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου*, *Ρομαντικὴν Καρδίαν*, *Ἀθῶαν Καρδίαν*, *Γλυκεῖαν Καρδίαν* καὶ *Φάγτερ τῆς Κούπας*· — ἡ *Ἀσπὶς τῆς Ἀθηνᾶς* μὲ τὸν *Πρωτοπόλην*, *Φωτογράφον τοῦ Ἐδιόσων* καὶ *Νοητὴν Ρομφαίαν*· — ὁ *Ἐωθινὸς Ἀστὴρ* μὲ τὴν *Θερινὴν Βροχήν*, *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Πικραμένην Καρδούλαν*, *Ἀγωνιῶσαν Ψυχήν* καὶ *Λευκὸν Κρίνον*· — ὁ *Ἡμερομείκτης* μὲ τὴν *Μικρὰν Βολιωτοπούλαν* *Μυστηριώδη Φύσιν*, *Μενελίκ* καὶ *Μακρολαίμην*· — ὁ *Ναυάγος τῆς Κυνθίας* μὲ τὸ *Ράδιαν*, *Ἀεροναύτην*, *Ἑλληνόπαιδα*, *Μαγευμένον Δάσος* καὶ *Ἰδιόστροπον Νεάνιδα*· — ὁ *Κυρίαρχος τῆς Θαλάσσης* μὲ τὸ *Πέταλον Ρόδου*, *Ἀπόγονον τοῦ Πύρρου*, *Μιμητὴν τοῦ Σαντάρζα*, *Κλωσσοκοπάναν*, *Ἀταβύριον Ρόδου* καὶ *Σθεγεταλίδαν*· — τὸ *Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον* μὲ τὸν *Δικηγόρον τῆς Νεολαίας*, *Ἀκεψὶόν τοῦ Βασιλέως* καὶ *Ἀταβύριον Ρόδου*· — τὸ *Ταπεινὸ Γιασεμὶ* μὲ τὸν *Σθενελαΐδαν*, *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος*, *Θυμωμένον Κώνωπα*, *Λίμοσταρῆ Χρωστῆρα* καὶ *Νύμφην τοῦ Σηκουάνα*· — ἡ *Δωρὶς Παρθένος* μὲ τὸν *Πιθηκάνθρωπον*, *Ἀλιέα τοῦ Κρανοῦδοντος*, *Ἀσπίδα τῆς Ἀθηνᾶς* καὶ *Ζαππίδα*· — ἡ *Βασίλισσα τῶν Κυμάτων* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Μενελίκ*, *Ἡμερομείκτην* καὶ *Μικρὴν Βολιώτην*· — ὁ *Χρυσόμαλλος Κριὸς* μὲ τὸν *Κυανισμόδαν*· — ἡ *Ἀγροτικὴ Χάρις* μὲ τὴν *Μυροβόλον Χαρουγήν*, *Δύγην τῶν Ἐλπίδων* καὶ *Κεντρί*.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια. Μικρῶν Μυστικῶν δὲν δημοσιεύονται νέαι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς, ἂν δὲν ἀνταποδώσουν πρῶτα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ ὀφειλόμενα.

Ἡ Διαπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Παναγιώτην Κοκκίνην* (ἔστειλα·) *Ἠλίαν Κουμετάκην* (ἔστειλα· ἡ «Σφίγξ τῶν Πάγων» τὸ ἀριστούργημα τοῦ Ἰουλίου Βέρν. Ἐμπιστεύεται ὁλόκληρος εἰς τὴν τύμαν τοῦ 1898·) *Βασίλισσαν τῶν Κυμάτων*, *Δωρίδα Παρθένον*, *Ταπεινὸ Γιασεμὶ* ([ΕΕ] διὰ τὴν περιγραφὴν· δὲν εἰξεύρω ἀκριβῶς κότε θὰ γίνουν αὐτὰ ποὺ μ' ἐρωτᾶς, ἀλλὰ θὰ γίνουν ἀφεύκτως καὶ πολὺ προσεχῶς·) *Νοητὴν Ρομφαίαν* ([ΕΕΕ] καὶ ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ἤρεσε πολύ, καὶ τὸ ποιηματάκι γράφε μου ὅταν ἔχῃς ὄρεξι καὶ καιρόν, καὶ διὰ τὰ ἄλλα μὴ σὲ μέλῃ·) *Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον* (βλέπεις ὅτι μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἰδέαν εἰμπορεῖ νὰ τὴν ἔχουν πολλοί· προτιμᾶται ὅμως ἐκείνος ὁ ὁποῖος τὴν ἐκφράζει πρώτος ἢ τὴν διατυπόνει καλλίτερα· σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις·) *Φιλόπατριν Ἴδαν* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Κυρίαρχον τῆς Θαλάσσης* ([Ε] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς Σφακτηρίας·) *Χρυσόκερων Ἔλαφον* (χαίρω ποὺ θὰ γίνῃς ἐπιτυχὴς τόσον ὠφελίμου Συλλόγου καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰ καλὰ αἰσθήματα·) *Χρυσόμαλλον Κριὸν* (ἐκτιμεῖσθαι ἡ διεύθυνσις καὶ ἐστάλη μὴν ἀνησυχῇς·) *Ἀνθοῦσαν Νεότητα* (χαίρω ποὺ ἔγινες καλά· σοῦ ἔστειλα τὸ Σῆμα·) *Ἀλέξανδρον Ζωΐδην* (σοῦ ἔστειλα δύο Σήματα· ἡ περὶ ἧς ἐρωτᾷς διαμένει ἐν Ρωσσίᾳ, ἀλλὰ διὰ νὰ σου δώσω τὴν διεύθυνσιν της πρέπει νὰ σου φανερώσω καὶ τὸ ὄνομα, — τὸ ὁποῖον δὲν ἐπιτρέπεται·) *Ἀεροναύτην* (καὶ πρὶν νὰ μου στείλῃς τὸ διήγημά σου, ἡ γνώμη μου εἶνε ὅτι δὲν πρέπει νὰ το δημοσιεύσῃς· εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ γράφῃ ἀπὸ μικρὸς διὰ νὰ εὐχαριστῆται, ἂν ἔχῃ ὄρεξιν, ἢ διὰ νὰ συνειθίζῃ, ἂν ἔχῃ σκοπὸν νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὴν φιλολογίαν, ἀλλὰ μόνον ὅταν μεγαλώσῃ καὶ γράψῃ ἔργα ὥριμα, εἰμπορεῖ, ἂν θέλῃ, καὶ νὰ τα δημοσιεύσῃ·) *Κόκκινον Κρίνον* ([ΕΕ] διὰ τὰ περὶ κοινοτήτων·) *Παπαμαλέκον* (τὸ ἔστειλα ἐκ νέου·) *Ἀπαυγάζουσαν Ἠώ* (εἶδα καὶ ἔκρινα... ἢ μᾶλλον δὲν ἠμπόρεσα νὰ κρίνω, διότι περιμένω τὴν πρασεχῆ σου ἐπιστολήν, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ μοῦ ἐξηγήσῃς τὰ συμβολικά·) *Ροδοδάκτυλον Ἠώ*, (εὖγε· σωκρατικὴν τῷ ὄντι πεῖθω μετεχειρίσθης·) *Παρθένον Δάσος* (ἔστειλα·) *Ἀλκυονίδα* (εἰ-

δες ὅτι τὴν πρωιαπριλιάν σου τὴν ἐνόησα·) *Χαρσύμεγην Καρδούλαν* (ποῦ ὁ μπαμπᾶς τῆς ὑπεσχέθη νὰ της φέρη τὸ Σῆμα· νὰ ὡραῖον δῶρον διὰ τὰ γενέθλιά της, ποὺ τα ἐώρτασε προχθές, μὲ τὰς καλλιτέρας εὐχάς μου·) *Ἀσπίδα τῆς Ἀθηνᾶς* ([ΕΕ] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς ἐκδρομῆς· καὶ ἡ προηγουμένη σου ἐλήφθη, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασα νὰ σου ἀπαντήσω εἰς τὸ φύλλον ποῦ ἐπερίμενες·) *Ὀδησσίτην* (ἔστειλα· χαίρω διὰ τὴν πληροφορίαν·) *Ἔπος Πτερόεν Δεκατερίνην Ζίφου* (ἔστειλα) *Νέον Μαργαρίτην, Εὐσταθίαν Βλασσοπούλου* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά· [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν· ἀλλὰ διατί παρέλειψες τὸ ψευδώνυμόν σου;) *Χαριτωμένο Ἀγγελοῦδι, Μακρολαίμην* ([Ε] περιμένω τὰς φωτογραφίας, διὰ νὰ ἰδῶ καὶ τὰς προόδους σου·) *Ἕλληνα Ἀθλητὴν* (ἔχει καλῶς· θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψει·) *Μιθριδάτην* (συνέβη ὅτι. . . ἦτο 1 Ἀπριλίου ὅταν ἔγραφες τὸ γράμμα σου· κατεργαράκο! ὀλίγον ἔλειψε νὰ το πιστέψω. . . εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν πασχαλινὴν κάρταν·) *Κῦμα τῆς Μυκόνου* (εὐμορφα τὰ Π. Πνεύματα· ἄλλην φορὰν ὅμως νὰ τα γράψης εἰς χωριστὸν χαρτί, διότι δὲν εὐκαιρῶ νὰ τὰ ντιγραφῶ ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς·) *Μικρὸν Βολιώτην* ([Ε] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς ἐκδρομῆς·) *Δωδώνην* (ὄχι, ἐπιστολήν σου, μὲ δραχμὴν διὰ ψευδώνυμον δὲν ἔλαβα· ὁ «Ὀρφανὸς τῆς Νέας Ὀρλεάνης» περιέχεται εἰς τὸν τόμον τοῦ 1896, ὁ ὁποῖος τιμᾶται φρ. 3,50 ταχυδρομικῶς·) *Πτερωτὴν Ταξειδιώτιδα* (ὡς βλέπεις σήμερον, οἱ «Ἀριστεῖς» μας πέρνουν... ἀναβολήν· ὥστε τὸ ταξεῖδι εἰς τὰς Ἀντίλλας θὰ το κάμουν σῶοι καὶ ἀκέραιοι· εἰς τὴν ἐπιστροφήν, — θὰ ἰδοῦμε!) *Μπάτην τοῦ Σαρωνικοῦ* (ἔλαβα ὑπ' ὄψει τὴν καταγγελίαν σου, καὶ θὰ ἐφαρμόσω τὸν Κανονισμόν·) *Ναπολέοντα Πρῶτον* (εἰς τὸ 1ον φυλλάδιον ποὺ σοι ἔστειλα θὰ ἰδῆς τὸν Κανονισμὸν τῶν Μικρῶν Μυστικῶν·) *Πείγκιπα τῆς Ἐπταλόφου* (τὸ ἐλαίζω κ' ἔγω·) *Ἀδραν τοῦ Πηλίου* (ἔστειλα· φαντάζομαι τί ἔχει νὰ γίνῃ!) *Ἱππότην τοῦ Μεσαίωνος* (σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις· μὰ ἀμφέβαλα ποτὲ περὶ τῆς ἀγάπης σου;) *Μπάρμπα-Λιονάρδον* (ἄ! ὁ κ. Φαίδων δὲν καταγίνεται εἰς τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικήν, — οὔτε κἂν εἰς τὴν ἐσωτερικήν·) *Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς* (ἐλπίζω ὅτι θὰ μείνῃς εὐχαριστημένη·) *Ἔφηβον τῶν Ἀντικυθήρων, Ἀμαζόνα τῆς Βουλίνης* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν·) *Ζὸ Ζὸ* κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 17 *Ἀπριλίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΟΙ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ, συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ὅσοι δὲν δύνανται νὰ στέλλουν τὴν συνδρομήν των ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Γραφεῖον μας, παρακαλοῦνται νὰ καταβάλλωσιν αὐτὴν πρὸς τὸν *ἐν Ὀδησσῷ* καθηγητὴν κ. **Ἀναστάσιον Ν. Μέλτον,** (rue Pouschkin, No 66), εὐγενῶς ἀναδεχθέντα τὴν ἀντιπροσωπείαν τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ καθ' ἅπασαν τὴν Ρωσσίαν. Παρὰ τῷ αὐτῷ κ. Ἀντιπροσώπῳ ἐγγράφονται καὶ νέοι συνδρομηταὶ ἐξ *οἱασδήποτε* πόλεως τῆς Ρωσσίας, καὶ γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι τόμων τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς Βιβλιοθήκης της.

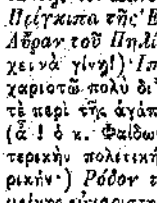

ΤΟ ΣΗΜΑ

ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Καρφὶς δὲ ἀργύρου ἐπιχρυσωμένη, μὲ κοσμήματα μαῦρα, κομψοτάτη.

Τιμᾶται φρ. 3.—Ταχυδρομικῶς φρ. 3,50. — Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 3, ἄνευ προσθήκης ταχυδρομικῶν

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 2 Ἰουνίου.

Ὁ κάτοχος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δεῖν νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 80 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

186. Λεξιγρίφος.

Μὲ ἄκρον σου ἐνώθηκε βουνὸ ἑλληνικὸ
Καὶ βασιλῆᾶ ἐκάμανε ἀρχαῖο, τραγικό.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Δαίμαγο Πρωτέκι

187. Μεταγραμματισμός.

Ἂν μ' ἀφίσης ὅπως εἶμαι
Τένομά σου εἶμαι ἴσως·
Κάπα ἀντὶ τοῦ Πῖ ἂν βάλῃς,
Γίνομαι ἀμέσως νῆσος.

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Ρωδόχου Βιολέττας

189. Ἀναγραμματισμός.

Ἄνασσαν μυθολογικὴν ἂν ἀναγραμματίσῃς,
Ἀρχαίας χώρας κάτοικον εὐθὺς θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἠλεκτρικοῦ Σπινθῆρος

189. Μαγικὴ Εἰκών.

— Βοήθεια! . . βοήθεια! . . Μὲ δολοφονοῦν! . . Ποῦ εἶνε ὁ Ἀσυφύλαξ;

190. Αἴνιγμα.

Ἂν καὶ ἠχῶ ὡς λέξις μία
— Μ' ἄλλη μόνο ὀρθογραφία, —
Πολλὰ πράγματα δηλῶ:
Εἶμαι ἄκλιτον ἐν πρώτοις,
Καὶ κλιτὸν μὲ τρία γένη,
Ἔπειτα μὲ δύο, — ζῷον,
Ἔπειτα μὲ ἕνα, — λέξις
Ὅπου δύναμιν σημαίνει.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Λουλουδὶ τῆς Καρδιᾶς.

191. Κρῖκοι.

* * * * * * * Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νὰ ἀναγινώσκεται: ἐπάνω μυθολογικὸν πρόσωπον, τιμωρούμενον εἰς τὸν Ἅδην: δεξιᾷ ζῷον, ἀριστερᾷ Ρωμαῖος συγγραφεύς: Ἀπὸ δὲ τοῦ Ο, δεξιᾷ ρωσσικὸς ναύαρχος διάσημος, καὶ ἀριστερᾷ ποτόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐρυθροῦ Ρόδου

192. Κεκρυμμένον Γνωμικόν.

Ἀφαιρῶν *τρία* γράμματα ἐξ ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων καὶ ἑνόνων τὰ λοιπά, καθ' ἣν εὑρίσκονται σειράν, σχηματίσε γνωμικόν.

Σέλας, ὀδίς, οὖτος, ἄρτος, ἄγρα, Ἀσήρ, χρῶμα, ἴσως.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πειθήνου τοῦ Ἐαρινοῦ

193. Μεσοστιχίς

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων σχηματίζουν ὀστρακόδερμον.

1, Ζῷον ἄγριον. 2, Ἄνθος. 3, Μέλος τοῦ σώματος. 4, Σύνδεσμος. 5, Σχῆμα γεωμετρικόν. 6, Μέλος τοῦ προσώπου. 7, Ἐπίρρημα τοπικόν.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τυπεινὸ Γυασμέ.

194. Φωνηεντόλιπον.

θ - μ - φλττ - μ - π - τς - φλς - μ - κ - γ - φλτμ - π - τς - χθρς - μ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀλκυονίδος

195. Γρῖφος

[Μ]

γρ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σιβύλλας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 11

121. Μύκονος (μήκων- ὄς.) 122. Εὔβοια (Ε, Β, Α.) — 123, Αἷμος-Αἶνος. — 124. Μάριος-Μαρία.

125. Σ Α Α' 126-127. 1. *Ἴδιος*, Ἴδιον, Ἴλιον, ἥλιον, ἥλιος, ἧλος, *ἀλλ-λος*. 2, *Πεῖνα*, πεῖρα, πήρα, Ἥρα, ὥρα, ὥρας, Ὥρος, *ὄρος, κόρος*. — 128.
Ι Μ Σ
Κ Φ Σ
Π Ι Σ Ι Δ Ι Α
Α Σ Ν
Ε Σ Ο
Μ Α Σ

Ὁ μηδὲν ἀδικῶν οὐδενὸς δεῖται νόμου. — 129. ΑΥΓΟΥΣΓΟΣ [Ἀθηνᾶ, κΥπρῖνος, ΑρΓος, πυγΟλαμπίς, στροΥθίον, τευθΙΣ, ΤεργέσΤη, ΒεζούβιΟς, ΤειρισίαΣ.) — 130, Ἂ μὴ δεῖ, μὴ ἄκουε. — 131. *Μὴ ἔσο ἀμελὴς* [μῖ ἔσω α - μελ - εἰς]

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μὲ λεπτὰ 5 μόνον· Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, ὁπωσδήποτε καὶ αἱ μικρότεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Παύω τὴν μετὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ ἀντάλλαγὴν δελταρίων, συνεχίζων μετὰ τοῦ Ἐξωτερικοῦ. - Γεώργιος Ι. Κουτσογεῶργος, Βόλος (Grèce). (Δ,45)

Χαιρετῶ τὸν *Ἡγεμόνα τοῦ Φωτὸς* καὶ τὸν ἐρωτῶ πῶς τα περνᾶ μὲ τὴν ἐξαδελφούλαν του. — *Ἀγροτικὴ Χάρις.* (Δ,46)

Εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας τοὺς εὐγενεῖς συναδέλφους, οἱ ὁποῖοι μὲ συνεχάρησαν διὰ τὸ βραβεῖον τῆς Κυριακῆς, καὶ ζητῶ τὸ ὄνομα τοῦ *Τυδέως.* — *Πέτρος Σκανδάλου.* (Δ,47)

ΤΟΜΟΙ

"ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ"

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 14 (οἱ ἐξῆς: **4.5.6.7.11.15. 16. 17.18. 19. 20.21.22.23**) πρὸς δραχ. 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, πρὸς δραχ. 1,10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυσοῦν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΤΟΜΟΙ 8 (οἱ ἐξῆς: **1. 3. 8. 9. 12.13. 14.24**) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ **10**ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. **3**. — Χρυσόδετος φρ. **6**.

ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902 καὶ 1903 ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 7. — Χρυσόδετος φρ. **10**.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου, 1904